

ผลกระทบจากความแปลกแยกของคนผิวดำ

เมื่อช่วงเวลาหนึ่งที่คนผิวดำในสังคมอเมริกันต้องประสบกับภาวะการแบ่งแยกชนชั้น การแบ่งแยกเชื้อชาติหรือสีผิว และการแบ่งแยกเพศหรือการเหยียดเพศแล้ว สาเหตุทั้ง 3 ประการนี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้คนผิวดำต้องประสบกับความรู้สึกแปลกแยก ทำให้คนผิวดำได้รับความรู้สึกกดดันที่ต้องถูกแบ่งแยกออกมา หรือถูกเหยียดให้รู้สึกว่าตนเป็นอีกฝ่ายหนึ่งที่ไม่สอดคล้องกับฝ่ายที่มาแบ่งแยกตนเองให้ออกไปอยู่อีกด้านหนึ่งของสังคม ก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกจากชั้น ความแปลกแยกนี้ได้ปรากฏในหลายลักษณะ ทั้งความแปลกแยกจากตนเอง ความแปลกแยกจากผู้อื่น ความแปลกแยกจากงานและความแปลกแยกจากสังคม ภาวะที่คนผิวดำกำลังรู้สึกแปลกแยกนี้เองที่ได้ส่งผลกระทบตามมากมายเป็นปัญหาต่างๆมากมายซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับคือ ปัญหาในระดับสังคมและปัญหาในระดับปัจเจกบุคคล จากการศึกษาของวินัยทั้ง 6 เรื่องของโทนี่ มอร์ริสัน จะพบว่าปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับคนผิวดำนั้นเป็นผลกระทบที่เกิดจากความรู้สึกแปลกแยกดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหาในระดับสังคม

ความแปลกแยกของคนผิวดำที่พบในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันนั้นได้ก่อให้เกิดผลกระทบตามมาอันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมหน่วยที่เล็กที่สุด คือ ครอบครัว จนกระทั่งปัญหาต่างๆได้ทวีความรุนแรงขึ้น และได้แผ่ขยายไปในมุมกว้างเป็นปัญหาวิกฤตในสังคมระดับใหญ่ขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาอันเป็นผลกระทบจากความแปลกแยกของคนผิวดำที่เกิดขึ้นในสังคมหน่วยที่เล็กที่สุดคือ ปัญหาภายในครอบครัวนั้นจะเห็นได้จากเรื่อง *The Bluest Eye* ปัญหาที่พบคือ ปัญหาเรื่องการขาดความรัก จะเห็นได้ว่าสภาพชีวิตคู่ของโพลลีและพอลลีน บริดลีย์ได้แปรเปลี่ยนไปในทางลบ กล่าวคือพวกเขาเริ่มมองเห็นข้อบกพร่องของกันและกันมากขึ้น ปัญหาต่างๆจึงเริ่มเกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยไปจนกระทั่งถึงเรื่องราวใหญ่โต ดังที่โพลลีนี้เข้ามาในรูปลักษณะของภรรยา เมื่อครั้งที่พอลลีนเคี้ยวลูกอมจนกระทั่งพินหน้าหลุดออกมาหนึ่งซี่ ทำให้พอลลีนโกรธโพลลีมาก และเริ่มค้นพบข้อบกพร่องของสามีที่เป็นคนซีเหล้าเมายาชอบอาละวาด ขาดความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำในฐานะที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เขาไม่เคยสนใจดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของภรรยาและลูกๆว่าเป็นอย่างไรบ้าง ข้าวของเครื่องใช้ขาดเหลืออะไรบ้าง ไม่เคยช่วยภรรยาดูแลเอาใจใส่สิ่งต่างๆภายในครอบครัวเลย ทำให้พอลลีนรู้สึกไม่พอใจโพลลีมาก

การที่ทั้งคู่ไม่สามารถดำเนินชีวิตคู่ให้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข และดำเนินชีวิตให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ ขาดการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน ขาดสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ภายในบ้านเดียวกันก็ตาม แสดงให้เห็นว่าพวกเขาต่างก็รู้สึกแปลกแยกต่อกัน ด้วยความรู้สึกแปลกแยกในข้อนี้เองที่ทำให้พวกเขาขาดการมอบความรักให้แก่กัน เพราะผู้ที่มีความรักต่อกัน ย่อมต้องมีความปรารถนาดีต่อกันแต่ทั้งคู่กลับมุ่งร้ายต่อกัน ดังจะเห็นได้ว่า ในระยะหลัง พอลลีนเริ่มหันหน้าเข้าสู่ศาสนา เธอตระหนักดีถึงความเป็นคริสตศาสนิกชนของเธอ ผู้ซึ่งได้รับการจากพระเจ้าให้มาลงโทษโซลลีโดยเฉพาะ เธอต้องการใช้ความรุนแรงกับโซลลี และต้องการให้บาปของโซลลีมีความหนักหนาสาหัสสากรรจ์มากยิ่งขึ้น

Mrs. Breedlove considered herself an upright and Christian woman, burdened with a no-count man, whom God wanted her to punish.... Often she could be hard discoursing with Jesus about Cholly, pleading with him to help her "strike the bastard down from his pea-knuckle of pride." And once when a drunken gesture catapulted Cholly into the red-hot stove, she screamed, "Get him, Jesus! Get him!" If Cholly had stopped drinking, she would never have forgiven Jesus. She needed Cholly's sins desperately. The lower he sank, the wilder and more irresponsible he became, the more splendid she and her task became. In the name of Jesus. (1970: 31)

ในขณะที่เดียวกันการที่โซลลีรู้สึกเกลียดชังพอลลีน และความปรารถนาอยากจะให้พอลลีนแห้งลูก และความต้องการที่จะทำให้เธอต้องเจ็บปวด แสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความรักให้กับภรรยาเลย

No less did Cholly need her. She was one of the few things abhorrent to him that he could touch and therefore hurt. He poured out on her the sum of all his inarticulate fury and aborted desires, hating her, he could leave himself intact. (31)

การขาดความรักอันเป็นผลกระทบมาจากความแปลกแยกต่อกันของสมาชิกภายในครอบครัวบริดเลฟนั้นมิได้เกิดขึ้นเฉพาะกับพอลลีนและโซลลีเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบมาถึงเพโคลาด้วย การที่เพโคลาารู้สึกแปลกแยกต่อตนเอง ต่อคนในครอบครัวและต่อสังคมนั้นส่งผลให้เธอรู้สึกว่า

แม่ของเธอไม่รักเธอด้วย ความแปลกแยกที่เธอรู้สึกว่ามีหน้าตาที่น่าเกลียดไปจากเด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ ในชุมชน ซึ่งแม่ของเธอเห็นพ้องด้วยกับคำตัดสินของคนในสังคมที่รู้สึกว่าลูกของเธอไม่น่าเกลียด ในขณะที่เดียวกันแม่ของเธอได้หันไปชื่นชมเด็กผู้หญิงผิวขาวว่ามีความสวยงามน่ารักมากกว่าลูกของตน ด้วยการมีรูปลักษณะที่น่าเกลียดของเธอนี้เองที่ทำให้เธอเกิดความรู้สึกแปลกแยก รู้สึกว่าตนไม่เหมือนเด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ ในชุมชน และด้วยเหตุที่แม่เองก็รู้สึกว่าเธอมีหน้าตาที่น่าเกลียดไม่เหมือนเด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ ในชุมชน ทำให้พอลลีนซึ่งเป็นแม่ของเธอ นั้นแทนที่จะแสดงความรักกับลูกของตน กลับไปแสดงความรักความห่วงใย และความเอื้ออาทรให้กับเด็กผู้หญิงผิวขาวคนอื่นมากกว่าลูกแท้ๆ ของตนจะเห็นได้ว่าเมื่อเพโคลา ฟรีดาและคลอเดียชักชวนกันไปหาพอลลีนที่บ้านของคนผิวขาวซึ่งพอลลีนทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ แล้วเพโคลาไม่ระมัดระวังทำอาหารในกระทะที่อยู่บนเตาหกละเอะเทอะพื้นบ้าน รวมทั้งหกรดลงบนขาของเธอเองด้วยนั้น เพโคลาจึงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดที่เธอถูกอาหารนั้นลวกที่ขาของเธอ แต่พอลลีนกลับไม่รีบช่วยเหลือลูกของตัวเองเลย มีหน้าซำยังตบตีเพโคลาอย่างรุนแรงและด่าว่าด้วยถ้อยคำที่รุนแรงด้วยความโมโห และสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเจ็บปวดมากยิ่งขึ้นก็คือ พอลลีนหันไปปลอบประโลมเด็กผู้หญิงผิวขาวซึ่งเป็นลูกของเจ้านายที่กำลังยืนร้องไห้ด้วยความตกใจแทน นอกจากนี้ยังจัดการเปลี่ยนชุดใหม่ให้เด็กคนนั้นแทนเสื้อผ้าชุดเก่าที่เปื้อนอาหารที่เพโคลาทำหกกระเด็นใส่ โดยไม่สนใจเพโคลาแม้แต่น้อย นอกจากด่าว่าไล่หลังและไล่ให้กลับไป

It may have been nervousness, awkwardness, but the pan tilted under Pecola's fingers and fell to the floor, splattering blackish blueberries everywhere. Most of the juice splashed on Pecola's legs, and the burn must have been painful, for she cried out and began hopping about just as Mrs. Breedlove entered with a tightly packed laundry bag. In one gallop she was on Pecola, and with the back of her hand knocked her to the floor. Pecola slid in the pie juice, one leg folding under her,... (84 – 85)

จะเห็นได้ว่าการที่พอลลีนไม่สนใจห่วงใยเพโคลา แต่กลับใช้ความรุนแรงต่อเธอ และด่าว่าเธออย่างรุนแรง ในขณะที่เดียวกันได้หันไปสนใจดูแลเอาใจใส่เด็กผู้หญิงผิวขาวลูกของเจ้านายแทน แสดงให้เห็นว่าพอลลีนนั้นไม่มีความรักให้กับลูกของเธอเลย ทั้งนี้เพราะพอลลีนได้ให้คำในเรื่องของความงามในแบบของคนผิวขาวที่จะต้องมีความสวยตาดีฟ้าและผมสีบลอนด์ ยอมรับว่ามาตรฐานแห่งความงามที่มีใช้เป็นแบบคนผิวดำ ด้วยเหตุนี้เมื่อเพโคลาถือกำเนิดมาพอลลีนจึงรู้สึกว่า ลูกของ

เธอนั้นมีหน้าตาที่น่าเกลียดมาก ความสัมพันธ์ที่ดีของคนทั้งคู่จึงได้ถอยห่างจากกัน เป็นเหตุให้เพโคลาารู้สึกแปลกแยก จนนำมาสู่ภาวะการขาดความรักในที่สุด

ด้วยเหตุนี้เพโคลาจึงถวิลหาความรักเป็นพิเศษ เธอได้ถามคำถามกับพรายดำและคลอเดียเกี่ยวกับความรักว่า ทำอย่างไรคนเราถึงจะได้รับความรักจากใครบางคน เนื่องจากในชีวิตของเธอ เธอนั้นเธอไม่ได้รับความรักจากใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่แท้ๆของเธอไม่รักเธอ ทำให้ชีวิตของเธอเต็มไปด้วยความเศร้า แสดงให้เห็นว่าในชีวิตของเธอเธอไม่รู้จักรักเลย ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร และจะได้รับความรักในทางใด ด้วยวิธีการใดได้บ้าง

... "Is it true that I can have a baby now?"

"Sure," said Frieda drowsily. "Sure you can."

"But...how?" Her voice was hollow with wonder.

"Oh," said Frieda, "somebody has to love you."

"Oh..." "How do you do that? I mean, how do you get somebody to love you?"... (23)

นอกจากเรื่องของ การขาดความรักที่ปรากฏในครอบครัววรีดเลิฟแล้วยังปรากฏในครอบครัวของหลุยส์ จูเนียร์ อีกด้วย การที่เจอราลดีน แม่ของจูเนียร์ขาดการเอาใจใส่ลูกในเรื่องของจิตใจ หรือการพูดคุยกันระหว่างแม่ลูกเพื่อให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆแก่จูเนียร์ลูกชายนั้น ทำให้จูเนียร์รู้สึกขาดความอบอุ่น ถึงแม้ว่าแม่ของเขาจะดูแลเขาเป็นอย่างดีในเรื่องการกินการอยู่ แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะให้ความอบอุ่นแก่ลูกได้ แม่ไม่เคยพูดคุยและให้คำปรึกษาแนะนำในเรื่องราวต่างๆกับเขา ไม่เคยหอมแก้มเขาในเวลาที่เขาป่วย เมื่อจูเนียร์เติบโตขึ้น เขาได้สังเกตเห็นความแตกต่างในการประพฤติปฏิบัติตัวของแม่ที่มีต่อเขาและต่อแมว เจอราลดีนมักจะอุ้มแมวมาวางบนตักและลูบไล้ขนของมัน เล่นกับมัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรักที่เจอราลดีนมีต่อแมว ในขณะที่เจอราลดีนไม่เคยปฏิบัติเช่นนี้กับจูเนียร์ลูกชายเลย การเลี้ยงดูลูกชายของเธอเป็นการให้ความสำคัญทางด้านกายภาพมากกว่าในเรื่องของจิตใจ ด้วยเหตุนี้ทำให้จูเนียร์รู้สึกแปลกแยกกับแม่ รู้สึกว่าตนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมากๆในชีวิตของแม่ แต่กลับเป็นแมวที่แม่ให้ความสำคัญ และให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่มากกว่า ด้วยเหตุนี้เขาจึงเกลียดแมวของแม่ และพยายามหาทางแก้งและทำร้ายแมวของแม่อยู่เสมอเวลาที่แม่ไม่อยู่บ้าน

Geraldine did not allow her baby, Junior, to cry. As long as his needs were physical, she could meet them--comfort and satiety. He was always brushed, bathed, oiled, and shod. Geraldine did not talk to him, coo to him, or indulge him in kissing bouts, but she saw that every other desire was fulfilled. It was not long before the child discovered the difference in his mother's behavior to himself and the cat. As he grew older, he learned how to direct his hatred of his mother to the cat, and spent some happy moments watching it suffer. The cat survived, because Geraldine was seldom away from home, and could effectively soothe the animal when Junior abused him. (1970: 67)

และการขาดความรักของจูเนียร์นี่เองที่ส่งผลให้เขาเป็นเด็กที่ก้าวร้าว ฉุนเฉียวง่าย เอาแต่ใจตัวเองและเป็นเด็กเจ้าอารมณ์ ในยามที่เขาไม่พอใจเขาจะแสดงอารมณ์ไม่พอใจออกมาทันที ดังเช่น หากไม่มีเด็กคนใดต้องการจะมาเล่นกับเขา เขาจะทำร้ายเด็กคนนั้นทันที แสดงให้เห็นถึงนิสัยที่เกิดจากการขาดความรักของจูเนียร์

When the mood struck him, he would call a child passing by to come play on the swings or the seesaw. If the child wouldn't, or did and left too soon, Junior threw gravel at him. He became a very good shot. (1990: 68)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าเมื่อแต่ละฝ่ายเกิดความรู้สึกแปลกแยกต่อกัน ความรู้สึกทัศนคติของแต่ละฝ่ายไม่ลงรอยต่อกัน ไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่พอใจต่อกัน จึงทำให้ความรักที่มีค่อยๆ จางหายไป ดังเช่นที่พอลลีนกับโซลลีไม่มีความรักให้แก่กันอีกต่อไป มีความเกลียดชังต่อกัน ส่งผลกระทบไปถึงลูกๆ ดังที่เพโคลาได้รับ หรือการที่จูเนียร์รู้สึกแปลกแยกกับแม่ เพราะรู้สึกว่าแม่รักแมวมมากกว่าเขา รู้สึกว่าแม่ไม่รักเขา จากตัวอย่างเหล่านี้เองที่แสดงให้เห็นว่า การขาดความรักซึ่งกันและกันเป็นผลพวงมาจากความรู้สึกที่แปลกแยกต่อกัน

เมื่อความแปลกแยกเป็นอุปสรรคต่อการมอบความรักให้แก่กันระหว่างบุคคลในครอบครัวแล้ว ความรักที่จางหายไปนี้จึงก่อให้เกิดปัญหาเรื่องการให้ความรุนแรงในครอบครัวอันเป็นผลกระทบที่เกิดจากความรู้สึกแปลกแยกในลำดับต่อมา ในเรื่อง *The Bluest Eye* จะเห็นได้ว่า การที่โซลลีและพอลลีนไม่มีความรักให้แก่กันอีกต่อไปอันเนื่องมาจากเกิดความรู้สึกแปลกแยกต่อกัน ดังนั้นเมื่อทั้งคู่เกิดความขัดแย้งกัน ไม่พอใจกัน จึงมักจะจบปัญหาด้วยการใช้ความรุนแรงต่อกัน

เพราะไม่สามารถจะนำความรักเป็นเครื่องมือในการถนอมน้ำใจกันได้อีก สถานการณ์จึงทวีความรุนแรงจากการโต้เถียงกันไปสู่การใช้กำลังกันต่อหน้าลูกๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่หน้าจะเกิดขึ้นในครอบครัว จากตัวอย่างต่อไปนี้ทำให้เห็นภาพแห่งความรุนแรงภายในครอบครัวบริติช เมื่อพอลีนและโซลลีทะเลาะเบาะแว้งกัน แล้วลงเอยด้วยการใช้กำลังกัน มุ่งร้ายที่จะทำให้อีกฝ่ายเจ็บตัว อันเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ที่เริ่มถอยห่างออกจากกัน ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมให้แกกัน และขาดการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน นั่นคือการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นผลมาจากความรู้สึกแปลกแยกต่อกัน

She ran into the bedroom with a dishpan full of cold water and threw it in Cholly's face. He sat up, choking and spitting. Naked and ashen, he leaped from the bed, and with a flying tackle, grabbed his wife around the waist, and hit the floor...Sammy screamed, "Kill him! Kill him.!" (32 - 33)

ในเรื่อง *The Bluest Eye* เมื่อความรู้สึกแปลกแยกได้ก่อให้เกิดการขาดความรักซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์ อันนำไปสู่การใช้ความรุนแรงดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในที่สุดความรู้สึกแปลกแยกที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์ได้นำมาสู่ปัญหาเรื่องการทอดทิ้งสตรีและเด็ก และการพลัดพรากจากครอบครัวด้วย เพราะเมื่อตัวละครในครอบครัวบริติชต่างขาดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน พ่อแม่ไม่ได้มอบความรักให้แก่ลูก และดูแลเอาใจใส่ลูกอย่างที่ควรจะเป็น จึงทำให้ลูกเกิดความรู้สึกว่าเหว่ โดดเดี่ยว เหวงา ขาดที่พึ่ง ถึงแม้พวกเขาจะอยู่บ้านหลังเดียวกันก็ตาม แต่ต่างฝ่ายต่างมีความสัมพันธ์ในทางลบต่อกัน จึงทำให้พอลีนและโซลลีไม่สนใจที่จะหันมาดูแลเอาใจใส่ในชีวิตความเป็นอยู่ของแซมมี่และเพโคลาว่าพวกเขาทั้งสองจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีหรือไม่ สภาพดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงภาวะของการทอดทิ้งลูกๆของพ่อแม่ ดังกระแสดวงความคิดของคลอเดีย

Folks just dump they children off on you and go on' bout they business. Ain't nobody even *peeped* in here to see whether that child has a loaf of bread. Look like they would just *peep* in to see whether I had a loaf of bread to give her (17)

ตลอดชีวิตของเพโคลาเธอถูกทอดทิ้งจากพ่อแม่และพี่ทั้งหมด ถึงแม้ว่าเธอจะอยู่กับแม่ แต่แม่เอาใจใส่แต่เรื่องงานไม่หันมาเหลียวแลเธอ และไม่มาดูแลบ้านของตนเองเลย ส่วนพี่ชายแซมมี่หนีไปอยู่ที่อื่น ทอดทิ้งเธอเช่นกัน สำหรับโซลลีพ่อของเธอออกไปกินเหล้าเป็นประจำ ทอดทิ้งไม่ดู

แลเอาใจใส่เธอ ซ้ำร้ายยังข่มขืนเธอจนกระทั่งเธอดั้งครรภอีก สุดท้ายเมื่อเธอกลายเป็นบ้า พ่อของเธอตายไป เธอกับแม่ย้ายไปอยู่ที่อื่น สถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าแม่จะดูแลเอาใจใส่เธอด้วยความรัก เพราะแม่ยังต้องออกไปทำงานเช่นเดิม

We tried to see her without looking at her, and never, never went near. Not because she was absurd, or repulsive, or because we were frightened, but because we had failed her. Our flowers never grew...So we avoided Pecola Breedlove---forever.

And the years folded up like pocket handkerchiefs. Sammy left town long ago; Cholly died in the workhouse; Mrs. Breedlove still does housework. And Pecola is somewhere in that little brown house she and her mother moved to on the edge of town, (162)

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้ นอกจากแสดงให้เห็นถึงการถูกทอดทิ้งของเพโคลาโดยครอบครัวของเธอแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่าเธอยังคงถูกทอดทิ้งจากคนในสังคมของเธอเช่นเดิม ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เธอ มองเธอหรือสนใจเธอ การที่พวกเขาไม่มอง ไม่สนใจเธอมิใช่เป็นเพราะว่าเธอเป็นบ้า หรือเธอทำให้พวกเขากลัวเธอ แต่เป็นเพราะพวกเขาทำให้ชีวิตของเธอล้มเหลว นั้นหมายความว่าคนในสังคมดูถูกเหยียดหยามเธอ มีอคติกับเธอจนกระทั่งทำให้เธอต้องกลายเป็นบ้า โศกนาฏกรรมแห่งชีวิตของเธอจึงเกิดจากการที่เธอขาดความรัก ขาดการดูแลเอาใจใส่ ขาดความสนใจจากคนในครอบครัวของเธอเอง และจากคนในสังคมของเธอที่เกลียดเธอเพราะอคติเรื่องสีผิวและเชื้อชาติ ถ้าหากเธอได้รับความรัก ความสนใจ การดูแลเอาใจใส่ และไม่ถูกทอดทิ้งจากคนรอบข้าง เธอคงไม่ต้องถวิลหาดวงตาสีฟ้าอันเป็นสัญลักษณ์แห่งความงามที่ทุกคนยอมรับ ประเด็นเรื่อง “การทอดทิ้ง” จึงมีความสำคัญสำหรับนวนิยายเรื่องนี้ ในฐานะที่มีผลกระทบต่อตัวละคร จนทำให้เกิดโศกนาฏกรรมแห่งชีวิตของตัวละครเอก

นอกจากการทอดทิ้งที่พ่อแม่กระทำต่อลูกแล้ว ในเรื่อง The Bluest Eye ยังได้ปรากฏเหตุการณ์ในเรื่องของสามีทอดทิ้งภรรยาอีก ดังเช่นเหตุการณ์ตอนที่แม่ของคลอเดียกำลังคุยกับเพื่อนๆ ถึงเรื่องราวของนายเฮนรี วอชิงตัน (Mr. Henry Washington) ซึ่งเป็นคนผิวดำ เขาอาศัยอยู่กับภรรยาของเขาที่ชื่อ เดลลา โจนส์ (Miss Della Jones) มาเป็นเวลานาน แต่ต่อมาเขาได้จากภรรยาของเขาไปหาผู้หญิงอื่นโดยให้เหตุผลว่า ภรรยาของเขาเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้ามากเกินไป ดีเกินกว่าที่จะมาปฏิบัติหน้าที่เป็นภรรยาของเขาได้ เขาจึงทอดทิ้งเธอ

"Did you hear what he told folks when he left her?"

"Uh-uh.What?"

"Well, he run off with that trifling Peggy—from Elyria...Somebody asked him why he left a nice good church woman like Della for that heifer. You know Della always did keep a good house. And he said the honest-to-God real reason was he couldn't take no more of that Violet water Della Jones used. Said he wanted a woman to smell like a woman. Said Della was just too clean for him."

"old dog! Ain't that nasty!"

"You telling me. What kind of reasoning is that?"

"No kind. Some men just dogs." (8)

จากเรื่องราวของนายเฮนรี วอชิงตันทำให้เห็นถึงการไม่รับผิดชอบของผู้ชายผิวดำคนหนึ่งที่มีภรรยาแล้ว อยู่มาวันหนึ่งเมื่อไม่ชอบภรรยาจึงได้ทอดทิ้งภรรยาอย่างไม่ใยดีโดยหาเหตุผลมาอ้าง เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นในช่วงแรกของนวนิยาย ซึ่งเรื่องราวต่อมายังเห็นเหตุการณ์การทอดทิ้งอีกมาก โดยส่วนมากแล้วจะเป็นการทอดทิ้งของสามีที่กระทำต่อภรรยาของเขา หรือผู้ชายทอดทิ้งผู้หญิง ดังนั้นคำพูดที่ว่า "some men just dogs" จึงเป็นเสมือนการเตรียมหรือเกริ่นให้ผู้อ่านทราบถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปในนวนิยายเรื่องนี้ที่พูดถึงความไม่รับผิดชอบของผู้ชายที่มักจะทอดทิ้งผู้หญิง

ตามประวัติชีวิตของโชลลี บรีดเลิฟเมื่อเขาเกิดมาได้ 4 วัน แม่ของเขาได้ห่อเขาไว้บนกองขยะแถวรางรถไฟ เมื่อป่าของเขาารู้จึงเก็บเขามาเลี้ยงด้วยความทะนุถนอม แล้วตีแม่ของเขาจนกระทั่งเธอหนีออกจากบ้าน เมื่อโชลลีโตขึ้นมาแล้วถามถึงพ่อ ป่าจึงเล่าให้ฟังว่า พ่อของเขานั้นทอดทิ้งเขากับแม่ไปตั้งแต่เขายังไม่เกิด จึงเป็นสาเหตุให้ป่าไม่ตั้งชื่อเขาตามชื่อพ่อของเขาว่า "แซมซัน ฟูลเลอร์" (Samson Fuller) แต่ตั้งชื่อ "โชลลี" (Cholly) ตามชื่อของน้องชายของป่าที่ตายไปแทน เพราะเขาเป็นคนดี ในขณะที่พ่อของโชลลีเป็นคนเลวในความคิดของป่า

When Cholly was four days old, his mother wrapped him in two blankets and one newspaper and placed him on a junk heap by the railroad...He gathered from her (Aunt Jimmy) that his mother wasn't right in the head. But he never had a

chance to find out, because she ran away.... He had four years of school before he got courage enough to ask his aunt who and where his father was. (103)

จากตัวอย่างดังกล่าวทำให้เห็นถึงประเด็นการทอดทิ้งถึง 2 ทาง ทางหนึ่งเป็นการทอดทิ้งของสามีที่ทอดทิ้งภรรยาซึ่งกำลังท้องอยู่ แสดงให้เห็นถึงการปฏิเสธความรับผิดชอบของสามีหรือผู้ชายที่กระทำต่อภรรยาของเขา อีกทางหนึ่งเป็นการทอดทิ้งของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ซึ่งเป็นการปฏิเสธความรับผิดชอบต่อพ่อแม่เช่นกัน เมื่อลูกเกิดมาแล้วไม่เลี้ยงดู กลับนำเขาไปทิ้งไว้ที่กองขยะ การทอดทิ้งดังกล่าวนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า อาจเกิดจากการที่พ่อทอดทิ้งแม่ก่อน ทำให้ผู้เป็นแม่เกิดความกดดันและท้อถอยในการดำรงชีวิตและในการเลี้ยงดูลูก แม่จึงทอดทิ้งลูกอีกต่อหนึ่ง การทอดทิ้งทั้งสองทางนี้จึงมีความเป็นไปได้ที่จะเกี่ยวโยงกัน

เมื่อโชลลีโตเป็นหนุ่ม เขาได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อดาร์ลีน (Darlene) หลังจากนั้นเขาเกิดความกลัวขึ้นมาว่าดาร์ลีนจะตั้งครรภ์ เขาจึงหนีไปตามหาพ่อของเขาที่อีกเมืองหนึ่ง ด้วยความคิดที่ว่า พ่อของเขาอาจจะเข้าใจที่เขาต้องหนี เพราะพ่อเคยทำเช่นนี้มาก่อนเหมือนกัน สถานการณ์ตอนนี้ทำให้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมพ่อของเขาจึงทิ้งแม่ไปเมื่อแม่ตั้งครรภ์ เพราะตอนนี้เขากำลังประสบภาวะความวุ่นใจเมื่อคิดว่าเขาอาจจะต้องรับผิดชอบต่อชีวิตอีก 2 ชีวิต เขาจึงหนีไป เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงสามีทอดทิ้งภรรยาอีกเหตุการณ์หนึ่ง เพราะต้องการปฏิเสธความรับผิดชอบที่มีต่อผู้หญิงและลูกที่อาจจะเกิดขึ้น

Cholly sat on the backporch waiting. It had occurred to him that Darlene might be pregnant. It was a wildly irrational, completely uniformed idea, but the fear it produced was complete enough.

He had to get away. Never mind the fact that he was leaving that very day. A town or two away was not far enough, especially since Darlene's mother could surely find him. Cholly knew it was wrong to run out on a pregnant girl, and recalled, with sympathy, that his father had done just that. Now he understood. He knew then what he must do---find his father. His father would understand." (119)

หลังจากโชลลีไปตามหาพ่อของเขาจนกระทั่งพบในบ่อนพนันแห่งหนึ่ง เมื่อเขาแนะนำตัว เขากลับถูกปฏิเสธจากพ่อ เพราะพ่อของเขาทิ้งเขาไปตั้งแต่ที่เขายังไม่เกิด พ่อจึงไม่รู้จักเขา เป็นเหตุ

ให้โซลลีรู้สึกโดดเดี่ยวมาก เขารู้สึกว่าตัวเองถูกทอดทิ้งจากพ่อและแม่ พวกเขาไม่สนใจโซลลี เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ทอดทิ้งลูก ทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตและจิตใจของลูก ทำให้ลูกรู้สึกโดดเดี่ยวขาดที่พึ่ง

In those days, Cholly was truly free. Abandoned in a junk heap by his mother, rejected from a crap game by his father, there was nothing more to lose. He was alone with his own perceptions and appetites, and they alone interested him. (126)

ในเรื่องนี้จะเห็นได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างโซลลีและพอลลีนในช่วงแรกยังเป็นไปอย่างราบรื่นดีอยู่ แต่เมื่อนานวันเข้าความไม่ลงรอยต่อกันมากขึ้นเริ่มปรากฏ ทำให้ความสัมพันธ์ที่ดีของคนทั้งคู่เริ่มแยลง ความปรารถนาที่จะเห็นห่างต่อกันจึงมีมากขึ้น โดยในส่วนของโซลลีเองนั้น เขาเริ่มรู้สึกอยากจะถอยห่างออกจากภรรยา ไม่ต้องการที่จะให้พอลลีนเกาะติดอยู่กับตัวเขาตลอดเวลา โซลลีจึงหาสิ่งอื่นมาทดแทนแทรกกลางระหว่างเขากับพอลลีนด้วยการออกไปกับเพื่อน แล้วทิ้งให้พอลลีนดำเนินชีวิตในแต่ละวันเพียงลำพังคนเดียว

Cholly was kindness still, but began to resist her total dependence on him. They were beginning to have less and less to say to each other. He had no problem finding other people and other things to occupy him---men were always climbing the stairs asking for him, and he was happy to accompany them, leaving her alone. (92)

การละทิ้งครอบครัวไม่ดูแลเอาใจใส่ลูกและภรรยาของโซลลี และการเป็นสามีที่ไม่เอาไหนในสายตาของพอลลีนนั้นยิ่งเพิ่มการตระหนักรู้ถึงความอยู่รอดของครอบครัวให้กับพอลลีนมากยิ่งขึ้น ในระยะหลังพอลลีนจึงเริ่มหางานทำ ไม่สนใจว่าโซลลีจะประพฤติปฏิบัติตัวเช่นไร เธอได้งานทำโดยเป็นแม่บ้านให้กับครอบครัวฟิชเชอร์ (Fisher) ซึ่งเป็นครอบครัวคนผิวขาว เธอทุ่มเทเวลาและอุทิศตัวเองดูแลความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในบ้านหลังนั้นเป็นอย่างดีจนแทบจะไม่มีที่ติ ดูแลเอาใจใส่ลูกของเจ้านายอย่างดีที่สุด แต่ในขณะที่เดียวกันนี้เองเธอละเลยไม่เอาใจใส่ดูแลบ้านของเธอเอง ไม่สนใจลูกๆและสามีว่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร จุดนี้เองที่แสดงให้เห็นถึงการทอดทิ้งครอบครัวและบ้านของตัวเอง แต่กลับให้การดูแลเอาใจใส่บ้านของเจ้านายที่เธอทำงานอยู่เป็นอย่างดี

She became what is known as an ideal servant, for such a role filled practically all of her needs. When she bathed the little Fisher girl, it was in a porcelain tub with silvery taps running infinite quantities of hot, clear water. She dried her in fluffy white towels and put her in cuddly night clothes.... No zinc tub, no buckets of stove – heated water, no flaky, stiff, grayish towels washed in a kitchen sink, dried in a dusty backyard,... Soon she stopped trying to keep her own house. The things she could afford to buy did not last, had no beauty or style, and were absorbed by the dingy storefront. More and more she neglected her house, her children, her man.... (98 – 99)

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่า หากสถาบันครอบครัวมีความมั่นคง สมาชิกภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความรักและรู้จักเห็นอกเห็นใจกัน มีความเข้าใจกันเป็นอย่างดี มีความคิดเห็นและทัศนคติในการดำเนินชีวิตเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ไม่เอาเปรียบกัน จะทำให้แต่ละฝ่ายอยู่กันอย่างมีความสุข ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกต่อกัน แต่เมื่อไรที่ขาดองค์ประกอบเหล่านี้ไปจะทำให้ความสัมพันธ์ที่เคยดีต่อกันเริ่มแปรเปลี่ยนไปในทางลบมากยิ่งขึ้น เมื่อความสัมพันธ์ที่เคยดีต่อกันและที่เคยดีต่อกันเริ่มสั่นคลอน ความรู้สึกแปลกแยกจะเริ่มก่อตัวขึ้น อันเป็นปัญหาที่ทำให้เกิดความรู้สึกเหินห่างต่อกันมากยิ่งขึ้น ความรู้สึกเบียดเบียนและเหนี่ยวหนายในชีวิตจะเริ่มตามมา เริ่มหันหลังให้กัน ขาดความรักที่ดีที่จะมาเยียวยาความรู้สึกต่อกัน เมื่อไม่มีความรักประคับประคอง การใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหาเริ่มมีมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันทำให้เกิดความรู้สึกเบียดเบียนไม่อยากจะหันมาดูแลเอาใจใส่ครอบครัว เพราะรู้สึกว่าครอบครัวไม่ใช่ที่พึ่งพิงทางใจอีกต่อไป ครอบครัวไม่มีความสุข อยากจะหนีห่างจากครอบครัวไปแสวงหาสิ่งที่ดีกว่า อันเป็นผลทำให้เกิดการทอดทิ้งไม่ดูแลเอาใจใส่ครอบครัวนั่นเอง

ในเรื่อง *Sula* ยังได้ปรากฏเหตุการณ์ที่สามีทอดทิ้งภรรยาอีกเช่นเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อบอยบอย (Boyboy) กับอีวา (Eva) ต่างรู้สึกแปลกแยกต่อกัน หลังจากที่ทั้งคู่แต่งงานกันมาได้ 5 ปี เริ่มรู้สึกถึงความไม่ลงรอยกันในชีวิตการแต่งงาน อีวารู้สึกว่า สามีเริ่มตีตนออกห่างเธอ โดยใช้เวลามากอยู่กับผู้หญิงคนอื่น ๆ มากกว่าอยู่บ้าน ไม่ช่วยเหลือภาระภายในบ้าน บอยบอยมักจะทำในสิ่งที่เขาอยากทำ นั่นก็คือ ความเป็นคนเจ้าชู้ ชอบดื่มเหล้าและชอบทำร้ายอีวาผู้เป็นภรรยา ด้วยเหตุนี้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงเป็นไปอย่างตึงเครียด ขาดการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน จนนำมาสู่ความแปลกแยกต่อกัน เข้ากันไม่ได้ ความรู้สึกแปลกแยกต่อกันที่เกิดขึ้นนี้เองที่ทำให้ผู้เป็นสามี

ทอดทิ้งภรรยา ทิ้งให้ภรรยาต้องอยู่บ้านเพียงลำพัง ผลักภาระและหน้าที่ความรับผิดชอบทั้งหมดให้ภรรยาเป็นผู้รับผิดชอบแต่เพียงลำพังผู้เดียว โดยไม่สนใจว่าภรรยาจะต้องประสบความสำเร็จทุกอย่าง บอยบอยได้ทอดทิ้งอีวาและลูกๆทั้งสามไปในขณะที่ครอบครัวกำลังประสบความสำเร็จอย่างมาก ในขณะที่บอยบอยจากไปนั้น อีวามีเงินติดตัวเหลือเพียง 1.65 ดอลลาร์เท่านั้น กับไข่อีก 5 ฟอง และหัวผักกาดอีก 3 หัว ซึ่งเป็นช่วงชีวิตที่เธอจะต้องต่อสู้ดิ้นรนเพียงลำพังอย่างหนัก เพื่อนำพาลูกๆทุกคนให้อยู่รอดปลอดภัย ไม่มีเวลาที่จะมาคิดโกรธแค้นสามีแต่อย่างใด อีวาต้องยอมรับชะตากรรมที่ทุกข์ทรมานจากการขาดความรับผิดชอบของสามี เธอต้องขออาหารจากเพื่อนบ้านเพื่อนำมาประทังชีวิตให้กับลูกๆทั้งสามคน เมื่อพลัม (Plum) ลูกชายคนเล็กอายุได้ 9 เดือน และฮันนาห์ (Hannah) ลูกสาวคนโตอายุได้ 5 ขวบ เธอจึงเริ่มออกหางานทำ ชีวิตของเธอและลูกๆเป็นไปอย่างยากลำบาก จนกระทั่งเธอได้ตัดสินใจขายขาข้างหนึ่งให้กับโรงพยาบาลเพื่อแลกกับเงิน 10,000 ดอลลาร์ บางคนกล่าวว่าเธอตั้งใจยื่นขาข้างหนึ่งออกไปให้รถไฟทับเพื่อแลกกับค่ารักษาพยาบาล

After five years of a sad and disgruntled marriage BoyBoy took off.

During the time they were together he was very much preoccupied with other women and not home much. He did whatever he could that he liked, and he liked womanizing best, drinking second, and abusing Eva third. When he left in November, Eva had \$1.65, five eggs, three beets and no idea of what or how to feel. The children needed her; she needed money, and need to get on with her life. (1993: 47)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่า ความแปลกแยกที่เกิดขึ้นระหว่างสามีกับภรรยา เป็นสาเหตุที่ทำให้สามีทอดทิ้งภรรยาและลูกให้ต่อสู้ชีวิตอย่างยากลำบากแต่เพียงลำพัง และความยากลำบากนี้เองที่บีบคั้นให้อีวาต้องยอมเสียขาข้างหนึ่งเพื่อแลกกับความสุขสบายของครอบครัว และนอกจากนี้เมื่อบอยบอยกลับมาเยี่ยมอีวาพร้อมกับผู้หญิงคนใหม่ของเขา จะเห็นได้ว่าความเฉยเมยของเขาไม่แสดงความรู้สึกผิดออกมาเลย ไม่แสดงความเห็นอกเห็นใจอีวา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการขาดความรับผิดชอบของเขาอย่างมากในการทอดทิ้งครอบครัวของเขาไป

ในเรื่อง *Beloved* ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากความแปลกแยกมิได้เป็นไปในเชิง “การทอดทิ้ง” ที่พ่อแม่ทอดทิ้งลูกๆ หรือสามีทอดทิ้งภรรยาอันเกิดจากความรู้สึกแปลกแยกระหว่างบุคคล แต่การทอดทิ้งในเรื่อง *Beloved* เป็นไปในลักษณะของการจำยอมต้องทอดทิ้ง หรือการต้องพลัดพรากจากญาติพี่น้อง อันเกิดมาจากความแปลกแยกในลักษณะที่กว้างกว่าคือ ความแปลกแยกระหว่าง

เชื้อชาติหรือคนผิวขาวกับคนผิวดำ เมื่อสาเหตุของปัญหาระหว่างคน 2 เชื้อชาตินี้เกิดจากการเหยียดชนชั้นและการเหยียดสีผิวแล้ว ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความรุนแรงทางความรู้สึกและทางร่างกายต่อกัน เกิดการต่อต้านกันไม่ยอมกันของคนทั้งสองเชื้อชาติ จนก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองและสงครามนี้เองที่ทำให้ผู้คนต้องพลัดพรากจากญาติพี่น้อง ทำให้พวกเขาต้องสูญเสียที่ดินไร่นาบางคนต้องตายไปเพราะสงคราม ถึงแม้ว่าสงครามจะสงบลงแล้ว แต่พวกคนผิวดำก็ต้องพบกับความยากจน ต้องออกจากบ้านเพื่อหางานทำเพื่อความอยู่รอดของชีวิต ในขณะที่เดียวกันก็ต้องตามหาญาติพี่น้องที่ได้พลัดพรากจากกันไปด้วย

All their men – brothers, uncles, fathers, husbands, sons---had been picked off one by one by one.... The war had been over four or five years then, but nobody white or black seemed to know it. Odd clusters and strays of Negroes wandered the back roads and cowpaths from Schenectady to Jackson. Dazed but insistent, they searched each other out for word of a cousin, an aunt, a friend who once said, "Call on me. Anytime you get near Chicago, just call on me." Some of them were running from family that could not support them, some to family; some were running from dead crops, dead kin, life threats, and took-over land.... (1997: 52)

นอกจากนี้การที่สังคมอเมริกันมีการแบ่งแยกชนชั้นกัน ระหว่างชนชั้นนายทุนและพวกเจ้าของทาส กับชนชั้นผู้ใช้แรงงานหรือพวกทาส ทำให้เกิดผลกระทบเรื่องการพลัดพรากหรือการจำยอมต้องทอดทิ้งครอบครัวมากยิ่งขึ้น เพราะพวกเจ้าของทาสผิวขาวมักจะแยกลูก แยกภรรยาหรือแยกสามีคนใดคนหนึ่ง เพื่อนำทาสคนนั้นๆไปขายต่อให้กับเจ้าของทาสหรือนายทุนคนผิวขาวคนอื่นๆ ทำให้พวกเขาต้องพลัดพรากจากครอบครัวไปอยู่ต่างถิ่น จนกระทั่งเมื่อลูกๆโตขึ้นมาอาจจะจำพ่อแม่ของตนไม่ได้ สามีอาจจะไม่เห็นหน้าภรรยาอีกเลย ดังเช่นที่ลูกๆของเบบี ซักส์ต้องพลัดพรากจากกันไปคนละทิศละทาง แม้แต่สามีของเธอก็ไม่มีโอกาสได้กลับมาหาเธออีกเลย เพราะถูกขายไป

My husband's spirit was to come back in here? Or yours? Don't talk to me. You lucky. You got three left.... I had eight. Everyone of them gone away from me. Four taken, four chased....Eight children and that's all I remember. (1997: 5)

การพลัดพรากระหว่างแม่กับลูกเนื่องจากการถูกซื้อขายไปเป็นทาสคนละที่นั้น ในบางครั้งแม่ถึงขนาดต้องทำสัญลักษณ์บนร่างกายของตนเอง เพื่อว่าเมื่อวันหนึ่งที่ลูกโตขึ้นแล้วลูกจำแม่ไม่ได้ แต่ถ้าได้เห็นสัญลักษณ์ที่แม่เคยบอกลูกไว้จะทำให้ลูกจำแม่ได้ ดังเช่นที่แม่ของเชธได้ทำสัญลักษณ์บนร่างกายโดยการจีไปที่ผิวหนังที่ลำตัวให้เป็นรูปวงกลมและกากบาท เพื่อว่าเมื่อวันหนึ่งที่เชธโตขึ้นหากจำหน้าแม่ไม่ได้ แต่ถ้าได้เห็นสัญลักษณ์นี้จะรู้ว่าเป็นแม่

Back there she opened up her dress front and lifted her breast and pointed under it. Right on her rib was a circle and a cross burnt right in the skin. She said, 'This is your ma'am. This,' and she pointed. 'I am the only one got this mark now. The rest dead. If something happens to me and you can't tell me by my face, you can know me by this mark.' (1997: 61)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ครอบครัวต้องแตกสลาย ต้องเกิดการทอดทิ้งซึ่งกันและกัน หรือเกิดการพลัดพรากกันระหว่างสามี ภรรยาและลูกๆ นั้นแสดงให้เห็นถึงความกดดันที่ตัวละครผิวดำต้องเผชิญ และแสดงให้เห็นถึงการกดขี่ข่มเหงที่คนผิวขาวกระทำกับคนผิวดำ อันเนื่องมาจากสังคมที่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติและชนชั้นในช่วงปี 1700s ซึ่งประเด็นนั้นนอกจากจะเห็นได้จากนวนิยายเรื่องนี้แล้ว ในปี ค.ศ. 1853 แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงผลกระทบดังกล่าวในนวนิยายของเธอเรื่อง *Uncle Tom's Cabin* อีกด้วย เชธของมอร์ริสันและเอลิซา (Eliza) ของสโตว์เป็นตัวละครที่ต้องพบกับปัญหาเรื่องการทำให้ครอบครัวของพวกเขาต้องแตกสลาย และพลัดพรากจากกันโดยการเอาเรือเปรี๊ยะของเจ้านายคนผิวขาว และเสาะแสวงหาหนทางที่จะเป็นอิสระจากข้อผูกมัดของการเป็นทาส แต่ทั้งมอร์ริสันและสโตว์ได้ใช้วิธีที่แตกต่างกันในการนำเสนอเรื่องผลกระทบของการเป็นทาสนี้

เอลิซาต้องการจะหนีจากการเป็นทาสเมื่อเธอรู้ว่า นายเชลบี (Mr. Shelby) เจ้านายผิวขาวของเธอต้องการจะขายแฮรี่ (Harry) ลูกชายของเธอ เธอต้องพบกับการเดินทางที่ยากลำบากในป่า ต้องอดอยากขาดอาหาร จนกระทั่งเธอและแฮรี่เดินทางมาถึงแม่น้ำโอไฮโอ ซึ่งเธอคิดว่าน่าจะปลอดภัยแล้ว ในที่สุดเธอสามารถพบกับสามีของเธอซึ่งได้หลบหนีมาก่อนหน้านี้แล้ว แสดงให้เห็นว่าสโตว์ยอมให้ตัวละครของเธอสามารถสร้างครอบครัวได้ใหม่ที่เป็นอิสระอีกครั้ง ในทางตรงกันข้ามเมื่อเชธต้องการอพยพครอบครัวของเธอหนีมาจากไร่สวิตโฮม เนื่องจากเธอต้องโดนกดขี่ข่มเหงต่าง ๆ นานาจากการเป็นทาสของครูโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นการเยียนตีหรือการถูกข่มขืน ความ

ปรารถนาในการสร้างครอบครัวใหม่ของเธอกลับต้องล้มเหลว เมื่อครูโรงเรียนตามาจับเธอกับลูกๆ อีกครั้งหนึ่งที่บ้านเลขที่ 124 ความสิ้นหวังนี้เองที่ทำให้เธอต้องฆ่าบีเลิฟต์ตาย เพื่อปกป้องลูกจาก สถานภาพของการเป็นทาสที่เต็มไปด้วยความโหดร้ายและน่ากลัว หลังจากนั้นมาเธอได้ทุ่มเท ความรักทั้งหมดให้กับเดินเวรร์ลูกสาวคนสุดท้ายของเธอ แม้กระนั้นเธอก็ยังได้เรียนรู้ว่า สถานภาพ ของผู้หญิงผิวดำและลูกๆ ของพวกเขาตกอยู่ในภาวะที่อันตราย ทำให้เธอต้องปกป้องเดินเวรร์อย่าง ดีที่สุด ความเจ็บปวดของการเป็นทาสนี้ทำให้เธอต้องสูญเสียลูกสาว คือ บีเลิฟต์ สูญเสียสามี คือ ฮาล เพราะไม่มีใครรู้ชะตากรรมของฮาลอีกเลยหลังจากที่ฮาลได้หลบหนีมาจากไร่สวิตโฮม ใน ความคิดของเธอเธอคิดว่าฮาลอาจจะถูกจับได้ระหว่างทาง และอาจจะตายไปแล้วในที่สุด นอกจากนี้เธอยังต้องสูญเสียเบบี ซักส์ แม่สามีของเธอ เพราะซักส์ไม่อาจจะลืมความทรงจำที่เจ็บปวด ในอดีตจากผลพวงของการเป็นทาสได้ มอร์ริสันได้ชี้ให้เห็นถึงปฏิภิกิริยาของเธอที่มีต่อสถานภาพ ของการเป็นทาส อันเป็นปฏิภิกิริยาตอบโต้จากความกดดันที่ได้รับจากเจ้าของทาส โดยการให้ชอ ฆ่าบีเลิฟต์ตาย โดยที่ไม่ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากคนในชุมชนของเธอและจากบีเลิฟต์เลย จาก ที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าระบบทาสมีผลทำให้ครอบครัวของทาสผิวดำต้องแตกสลาย ญาติพี่น้อง ต้องพลัดพรากกระจัดกระจายกลายเป็นความทรงจำที่เจ็บปวดไปตลอดชีวิต

ในเรื่อง *Jazz* จะพบเหตุการณ์ที่สามีทอดทิ้งภรรยาได้จากเรื่องราวของอลิซ แมนเฟร็ด จากบทสนทนาระหว่างเธอกับไวโอเล็ตจะเห็นได้ว่า โดยเนื้อแท้แล้วไวโอเล็ตมิใช่คนใจคอโหดร้าย แต่ประการใด แต่จากการที่สามีของเธอแอบไปมีภรยาน้อยทำให้เธอรู้สึกโกรธแค้นมาก จนกระทั่ง นำมิดไปทำร้ายศพของดอร์คัส ภรยาน้อยของสามีของเธอ อลิซ แมนเฟร็ดในฐานะที่เป็นป้าของ ดอร์คัสจึงคิดว่าไวโอเล็ตเป็นผู้หญิงโหดร้ายที่มีใจคอโหดเหี้ยมพอที่จะถือมิดไปทำร้ายศพได้ เพราะแม้แต่ตัวเธอเองถึงแม้ว่าสามีของเธอจะทอดทิ้งเธอไป แต่เธอไม่เคยถือมิดไปทำร้ายภรยาน ้อยของสามีอย่างที่ไวโอเล็ตทำเลย ดังนั้นจากบทสนทนาระหว่างอลิซ แมนเฟร็ดกับไวโอเล็ตทำให้ เห็นได้ว่า เธอทั้งสองล้วนเป็นผู้ที่ถูกสามีทอดทิ้ง มีสามีที่ไม่รับผิดชอบ ไม่เหลียวแลความรู้สึกของ ภรรยาเมื่อเกิดความเบื้อหน่ายซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไวโอเล็ตที่ถูกใจ เทรชทอดทิ้งแล้ว ไปมีภรยาน้อย ซึ่งสาเหตุเกิดจากความรู้สึกแปลกแยกที่มีต่อกันในการใช้ชีวิตคู่ การทอดทิ้งดัง กล่าวนี้ได้สร้างความปวดร้าวให้กับผู้หญิงหรือผู้เป็นภรยามาก พวกเขาต้องพบกับความรู้สึกเสีย ใจ เจ็บปวดรวดร้าวจนกระทั่งกลายเป็นความเจ็บแค้นเลยทีเดียว

(Violet speaking) "I wasn't born with a knife."

(Alice speaking) "No, but you picked one up."

"You never did?" Violet blew ripples into the tea.

"No, I never did. Even when my husband ran off I never did that."

...

Violet said to Alice Manfred. "Wouldn't you? Wouldn't you fight for your man?"

...

What she told Violet was true. She had never picked up a knife. What she neglected to say --- what came flooding back to her now --- was also true: every day and every night for seven months she, Alice Manfred was starving for blood. Not his. Oh, no. For him she planned sugar in his motor, scissors to his tie, burned suits, slashed shoes, ripped socks. Vicious, children acts of violence to inconvenience him. Remind him. But no blood. Her craving settled on the red liquid coursing through the other woman's veins. An ice pick stuck in and pulled up would get it. Would a clothesline rope circling her neck and yanked with all Alice's strength make her spit it up? (107-108)

การไร้ที่อยู่อาศัยคือวงจรต่อมาของผลกระทบที่เกิดจากความรู้สึกแปลกแยก จากเรื่อง *The Bluest Eye* จะเห็นได้ว่าเมื่อผู้ที่เป็นพ่อแม่ไม่ได้มอบความรักที่แท้จริงให้แก่ลูก ขาดความรักต่อกันภายในครอบครัว เมื่อเกิดการขัดใจกันขึ้นก็มักจะใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหา มิได้ใช้ความรักเป็นเครื่องมือในการช่วยคลี่คลายปัญหา ผ่อนหนักให้เป็นเบา จึงนำมาสู่การทอดทิ้ง ไม่ดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน เพราะความเหนื่อยหน่ายกับสภาพความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผลสุดท้ายจึงทำให้ครอบครัวแตกแยก บ้านแตกสาแหรกขาด พ่อไปทางหนึ่ง แม่ไปทางหนึ่ง ลูกจึงต้องระหกระเหินไปอีกทางหนึ่ง ในเรื่อง *The Bluest Eye* นี้จะเห็นได้ว่า เมื่อโซลลี บริดเจ็ฟ ละเลยในการทำหน้าที่เป็นพ่อที่ดี ขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว กลายเป็นคนขี้เหล้าเมายา ประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร้คุณค่า ไม่สนใจที่จะดูแลเอาใจใส่บ้านและครอบครัว หน้าซำยังข่มขืนเพโคลาภายในบ้านของตัวเองซึ่งไม่มีใครอยู่เลย จนกระทั่งในภายหลังต้องติดคุก แม้แต่พอลลีนผู้เป็นแม่เองก็ไม่เอาใจใส่ดูแลลูกๆ เธอทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับการทำงานเป็นแม่บ้านให้กับครอบครัวคนผิวขาว และเธอเองได้อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย ส่วนแซมมีพี่ชายของเพโคลาได้หนีออกจากบ้านไป เพราะทนสภาพความกดดันภายในครอบครัวไม่ได้ที่มักจะมีพ่อกับแม่ทะเลาะกันจนกระทั่งใช้ความรุนแรงต่อกัน และยังขาดการเอาใจใส่ครอบครัวอีก ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ครอบครัวบริดเจ็ฟมีลักษณะของความเป็นบ้านแตกสาแหรกขาด ครอบครัวแตกแยก ทางกรมการปกครองส่วนท้องถิ่นจึงได้ส่งเพโคลาไปอยู่กับครอบครัวของฟรายด้าและคลอเดียชั่วคราว ดังนั้นเราเห็นได้ว่าไม่มีสมาชิกคนใดเลย

ของครอบครัวบริดลีย์ที่จะมีที่อยู่อาศัยที่มั่นคงถาวร เป็นที่พึงพิงที่มีความหมายสำหรับทุกคน เป็นที่รวมตัวกันของทุกคน ที่ที่จะมอบความสุขให้กับทุกคนได้ เพราะแต่ละคนต่างก็กระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ในบ้านของผู้อื่น สถานที่อื่นที่เป็นของคนอื่นไม่ใช่ของตัวเอง ผู้เขียนได้กล่าวว่า สภาพที่ีต้องออกไปอยู่นอกบ้านนั้นถือเป็นความน่ากลัวของชีวิต เพราะเป็นสภาพที่แสดงให้เห็นถึงการไร้จุดหมายของชีวิต หากต้องออกจากบ้านเพราะเจ้าของที่ดินไล่ที่ถือว่าเป็นความโชคร้ายของชีวิต เพราะแสดงให้เห็นถึงความไม่สามารถควบคุมรายได้ของตนเองให้มีพอเพียงได้ แต่ถ้าต้องไร้ที่อยู่อาศัย เพราะความเกียจคร้าน หรือการไร้จิตใจที่ดี หรือขาดสามัญสำนึกไปของใครคนใดคนหนึ่งภายในครอบครัว นั่นถือว่าเป็นอาชญากรรมของครอบครัวที่ทำให้สมาชิกคนอื่นต้องเผชิญกับปัญหาบ้านแตกและไร้ที่อยู่อาศัย

Outdoors, we knew, was the real terror of life. The threat of being outdoors surfaced frequently in those days.... To be put outdoors by a landlord was one thing---unfortunate, but an aspect of life over which you had no control since you could not control your income. But to be slack enough to put oneself outdoors, or heartless enough to put one's own kin outdoors---that was criminal.

There is a difference between being put *out* and being put outdoors. If you are put out, you go somewhere else; if you are outdoors, there is no place to go....Outdoors was the end of something, an irrevocable, physical fact, defining and complementing out metaphysical condition.... (1970: 11 – 12)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่สมาชิกภายในครอบครัวบริดลีย์ต้องแตกแยกกระจัดกระจาย ไร้ที่อยู่อาศัยที่มั่นคงถาวรที่จะเป็นที่พึ่งพิงที่แท้จริง ในอันที่จะมอบความสุขให้กับทุกคนภายในบ้านได้นั้นไม่มีเลย เพราะการขาดความรับผิดชอบและการดูแลเอาใจใส่ที่ดีของผู้นำครอบครัว การที่ผู้นำครอบครัวขาดสำนึกที่ดีในเรื่องนี้เนื่องมาจากภาวะความรู้สึกแปลกแยกที่เกิดขึ้นกับสมาชิกภายในครอบครัวที่เกิดจากความไม่พอใจในความประพฤติของแต่ละฝ่าย ความไม่ชอบหน้ากัน ความเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ความรู้สึกที่ไม่ลงรอยต่อกัน จนนำมาสู่ความสัมพันธ์ที่เริ่มแย่งลง เกิดความรู้สึกที่เริ่มเห็นห่างต่อกัน ถึงแม้ว่าจะอยู่บ้านเดียวกันก็ตาม จนกระทั่งก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกในที่สุด ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การไร้ที่อยู่อาศัยจึงเป็นผลกระทบที่เกิดจากความรู้สึกแปลกแยกอีกข้อหนึ่ง

นอกจากนี้ในเรื่อง *Beloved* ยังแสดงให้เห็นถึงภาวะที่ตัวละครต้องไร้ที่พึ่งอาศัย ต้องคอยหลบหนีซ่อนตัวตามสถานที่ต่างๆ เนื่องจากการหลบหนีออกมาจากการเป็นทาส เพราะระบบทาสแสดงให้เห็นถึงภาวะความแปลกแยกระหว่างทาสผิวดำกับนายจ้างผิวขาว เมื่อการแบ่งแยกชนชั้นทำให้เกิดระบบทาสขึ้น การเป็นทาสของคนผิวดำนั้นต้องพบกับความทุกข์ทรมานต่างๆ มากมายทั้งทางร่างกายและจิตใจ จนกระทั่งทาสไม่สามารถจะทนอยู่กับเจ้าของทาสคนผิวขาวอีกต่อไปได้ ทำให้ทาสต้องหลบหนีออกมาจากไร่หรือสถานที่ที่ตนทำงานอยู่ ในขณะที่หลบหนีนี้เองทาสบางคนที่ยังไม่รู้จุดหมายปลายทางที่แน่นอนต้องคอยหลบซ่อนตัว ไม่ให้คนผิวขาวหรือเจ้าของทาสของตนตามมาพบ ดังเช่นที่พอล ดีได้หลบหนีจากการเป็นทาสภายหลังสงคราม เขาต้องพบกับความยากลำบากในชีวิต ต้องพบกับความหิวโหย ในขณะที่หลบหนีซ่อนตัวอยู่ตามถ้ำตามต้นไม้ และต้องคอยระมัดระวังตัวตลอดเวลาไม่ให้พวกคนผิวขาวมาเห็นหรือพบเจอ

Considering the colored people he had run into during the last twenty years. During, before and after the War he had seen Negroes so stunned, or hungry, or tired or bereft it was a wonder they recalled or said anything. Who, like him, had hidden in caves and fought owls for food;... Once he met a Negro about fourteen years old who lived by himself in the woods and said he couldn't remember living anywhere else.... (1997: 66)

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการที่พอล ดี และทาสนิโกรคนอื่นๆ ต้องอยู่ในสภาวะที่ไร้ที่อยู่อาศัย โดยการอาศัยอยู่ตามป่า ตามถ้ำ ร่อนเร่จรจัดไปเรื่อย เพราะพวกทาสเหล่านั้นไม่สามารถทนต่อการกดขี่ข่มเหง การทารุณกรรมต่างๆ นานาที่พวกเจ้าของทาสผิวขาวกระทำต่อพวกเขาในยุคสมัยที่มีการแบ่งแยกชนชั้นโดยเกิดระบบทาสขึ้น ระบบทาสนี้เองที่ก่อให้เกิดความแปลกแยกระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาว ที่ผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่ามองอีกฝ่ายหนึ่งเป็นเพียงเครื่องมือในการทำมาหากิน เพื่อตัดวงจรประโยชน์เข้าหาตัว ทำให้ผู้ที่ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือพวกทาสนิโกรนั้นต้องพบกับความเจ็บปวด ไม่สามารถจะอยู่ร่วมชีวิตกับคนผิวขาวได้อีกต่อไป จึงต้องหลบหนีซ่อนตัวอยู่ตามป่าเขา ก่อให้เกิดภาวะของการไร้ที่อยู่อาศัยในที่สุด

ผลกระทบจากความแปลกแยกของคนผิวดำได้ก่อให้เกิดปัญหาในระดับสังคมขึ้น จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าเป็นเพียงปัญหาของสังคมในระดับหน่วยเล็กเท่านั้น คือ ระดับครอบครัว ได้แก่ปัญหาเรื่องการขาดความรักในครอบครัว ปัญหาเรื่องการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ปัญหาเรื่องการทอดทิ้งสตรีและเด็ก และการพลัดพรากจากครอบครัวจนกระทั่งถึงปัญหาเรื่องการไร้ที่อยู่

อาศัย อย่างไรก็ตามปัญหาต่างๆได้ทวีความรุนแรงและลุกลามไปสู่สังคมในระดับที่ใหญ่ขึ้น เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้คนในสังคมในมุมที่กว้างกว่า คือ ปัญหาเรื่องการกีดกันโอกาสในการทำงานของคนผิวดำ

เมื่อคนผิวดำและคนผิวขาวต่างรู้สึกแปลกแยกต่อกัน ไม่สามารถเข้ากันได้ อันเนื่องมาจากการเหยียดสีผิว จึงทำให้เกิดปัญหาเรื่องการกีดกันโอกาสในการทำงานของคนผิวดำ ในเรื่อง *Sula* เมื่อคนผิวขาวเป็นผู้มีอำนาจในการปกครองในสังคมอเมริกัน ปรากฏว่าคนผิวขาวได้กีดกันโอกาสในการทำงานที่ดีของคนผิวดำ เมื่อทางการเมืองเมิดดิลเลียนวางโครงการสร้างถนนเส้นทางใหม่เพื่อเชื่อมไปยังแม่น้ำ คนผิวดำจำนวนมากมีความหวังที่จะได้ทำงานในโครงการนี้ รวมทั้งจูด (Jude) สามีของเนลด้วย เขามีความหวังที่จะได้มีส่วนร่วมในการก่อสร้างถนนสายใหม่เส้นทางนี้ เพราะเขาถือว่าเป็นความภาคภูมิใจของเขาที่เขาจะได้บอกกับใครๆว่าเขาเป็นคนสร้างขึ้นมา

The men like Jude who could do real work....Not just for the good money, more for the work itself....More than anything he wanted the camaraderie of the road men: the lunch buckets, the hollering, the body movement that in the end produced something real, something he could point to. "I built that road,"... (1993: 108 – 109)

แต่แล้วความหวังของจูดที่จะได้มีส่วนร่วมในการสร้างถนนเส้นทางใหม่ให้กับเมืองมีอันต้องสูญไปเมื่อเขาขอเข้าแถวขอเข้าทำงานเป็นวันที่หกแล้วกลับถูกเหล่านายจ้างปฏิเสธ โดยที่พวกเขากลับรับคนผิวขาวที่มาจากเวอร์จิเนีย รวมทั้งชาวกรีกและชาวอิตาเลียนเข้าทำงานแทน ทำให้จูดรู้สึกโกรธและหัวเสียมาก เพราะเป็นงานที่เขาอยากทำซึ่งจะนำความภาคภูมิใจมาให้เขาได้

It was after he stood in lines for six days running and saw the gang boss pick out thin – armed white boys from Virginia hills and the bull – necked Greeks and Italians and heard over and over, "Nothing else today. Come back tomorrow," that he got the message. So it was rage, rage and...(109)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้สึกแปลกแยกต่อกันระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำที่มีมาอย่างช้านาน อันเป็นผลมาจากการเหยียดสีผิวหรือเหยียดเชื้อชาตินั้นได้ก่อให้เกิดการกีดกันโอกาสในการทำงานของคนผิวดำอันพึงจะได้รับ ดังที่จูดได้ประสบมา ทั้งๆที่เขามีความตั้งใจจริงในการทำงาน

โดยจะเห็นได้ว่า เขามายืนเข้าแถวถึงหกวันแล้ว แต่นายจ้างกลับไม่ยอมรับเขาเข้าทำงาน ไปรับพวกเด็กหนุ่มผิวขาวที่มีท่อนแขนที่ผอมบางแทน ทั้งๆที่งานสร้างถนนนั้นเป็นงานที่ต้องใช้กำลังกายมาก ดังนั้นจะเห็นได้ว่า นายจ้างมีความตั้งใจที่จะกีดกันคนผิวดำรวมทั้งจุดด้วยในเรื่องของการทำงาน ทำให้จุดขาดโอกาสในการทำงานที่เขาอยากจะทำอันจะนำมาซึ่งความภาคภูมิใจให้กับเขา ทำให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมที่คนผิวขาวกระทำต่อคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

ในเรื่อง *Tar Baby* แสดงให้เห็นว่าผลงานทางศิลปะของคนผิวดำนั้นยังไม่เป็นที่ยอมรับเท่าผลงานศิลปะของคนผิวขาว แม้แต่คนผิวดำด้วยกันเองอย่างจาดีนเธอกลับให้การยอมรับในอัจฉริยภาพของปีกลิโอซึ่งเป็นงานศิลปะของคนผิวขาว แทนที่จะยอมรับผลงานทางศิลปะที่ได้รับการสร้างสรรค์จากคนผิวดำ เช่น คนทำหน้ากากอิทัมบา เป็นต้น เธอเห็นว่าผลงานศิลปะของคนผิวดำแปดสิบเปอร์เซ็นต์นั้นล้วนน่าหัวเราะเยาะ ส่วนอีกสิบเปอร์เซ็นต์เป็นการดัดแปลงมาจากที่อื่นเพื่อจุดมุ่งหมายของศิลปะเพื่อการล้อเลียน ความรู้สึกของเธอที่มีต่อศิลปินผิวดำนั้นแสดงให้เห็นถึงการดูถูกและไม่ให้ความเคารพยกย่องอย่างมาก เธอเห็นว่าคนอเมริกันผิวดำอย่างน้อยที่สุดเต็มไปด้วยความน่ากลัว ส่วนศิลปินชาวยุโรปผิวดำนั้นน่าอับยศอดสู มีแต่การรูดอ้างมากกว่าพรสวรรค์ส่วนตัว การยอมรับศิลปินชาวผิวขาวมากกว่าชาวผิวดำของจาดีนนั้น เนื่องมาจากจาดีนรู้สึกแปลกแยกกับเผ่าพันธุ์หรือตัวตนในการเป็นคนผิวดำของตนเอง เธอเห็นดีเห็นงามไปกับวัฒนธรรมและประเพณีของคนผิวขาวทุกอย่าง เธอไม่สำนึกในรากเหง้าแห่งเชื้อสายของคนดำของตนเอง ด้วยเหตุนี้เธอจึงเห็นว่าปีกลิโอดีกว่าหน้ากากอิทัมบา แสดงให้เห็นว่าแม้แต่คนผิวดำก็ยังรังเกียจไม่ยอมรับและไม่สนับสนุนความสามารถของคนผิวดำด้วยกันเองอันเป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับศิลปินชาวผิวดำในอเมริกา ที่ไม่ว่าพวกเขาจะสร้างสรรค์ผลงานให้ปรากฏออกสู่สาธารณชนมากมายเพียงใด แต่ยังเป็นการยากที่จะหวังให้ผู้คนยอมรับในความสามารถและผลงานของพวกเขา ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้

Jadine leaned her cheek on her fist. "Picasso is better than an Itumba mask. The fact that he was intrigued by them is proof of *his* genius, not the mask makers'. I wish it weren't so, but...." She gave a tiny shrug. Little matches of embarrassment burned even now in her face as she thought of all those black art shows mounted two or three times a year in the States. The junior high school sculpture, the illustration-type painting. Eighty percent ludicrous and ten percent derivative to the point of mimicry. But the American Blacks were at least honestly awful: the black artists in Europe were a scandal. The only thing more

pitiful than their talent was their pretensions. There was just one exception: a Stateside Black whose work towered over the weeds like a sequoia. But you could hardly find his stuff anywhere. (1983: 62 – 63)

4.2 ปัญหาในระดับปัจเจกบุคคล

เมื่อความแปลกแยกมีผลทำให้เกิดปัญหาในระดับสังคมแล้ว ตัวละครivid ผู้ซึ่งต้องดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่เต็มไปด้วยปัญหาดังกล่าวจึงต้องพบกับสภาพที่กดดันจิตใจ จนกระทั่งก่อให้เกิดปัญหาภายในจิตใจของตัวบุคคลขึ้นมา ด้วยเหตุนี้ความแปลกแยกจึงก่อให้เกิดปัญหาในระดับปัจเจกบุคคลตามมา อันได้แก่ปัญหาเรื่องความเหงาและความโดดเดี่ยวของชีวิต ปัญหาเรื่องตัวตนของบุคคลที่สูญหายไป และปัญหาเรื่องความออรอดของชีวิตซึ่งสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

เมื่อมนุษย์เกิดความรู้สึกแปลกแยกจากผู้อื่น เนื่องจากมีความสัมพันธ์ในทางลบกับคนอื่น ๆ มีความคิดและทัศนคติที่สวนทางกับคนอื่นจนไม่อาจจะอยู่ร่วมกันด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกันได้ จึงทำให้มนุษย์เกิดความเหงา เปล่าเปลี่ยว ดังเช่นในเรื่อง *Sula* ตัวละครเอกซูลามีความคิดและทัศนคติที่แตกต่างจากคนทั่วไปในสังคม เป็นผลทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น และไม่อาจดำเนินชีวิตให้เข้ากับคนอื่นในสังคมได้ คนอื่นในสังคมจึงรู้สึกรังเกียจเธอ เห็นว่าเธอประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมือนคนในสังคม ไม่มีใครอยากจะเข้าใกล้เธอ คุยกับเธอและนับถือยกย่องเธอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอเกิดความรู้สึกเหงาและโดดเดี่ยวมาก เพราะไม่ว่าเธอจะทำอะไรคนในสังคมมักจะมองเธอไปในทางลบ ดังเช่นเหตุการณ์ตอนที่เด็กผู้ชายคนหนึ่งหกล้มหน้าบ้านของเธอ แล้วเธอเข้าไปช่วยพยุง เมื่อแม่ของเด็กเดินมาเห็นพอดีจึงเข้าใจว่าซูลาเป็นคนทำให้ลูกของเธอหกล้ม แสดงให้เห็นว่าคนในสังคมมีอคติกับเธอ และอคติของคนในสังคมที่มีต่อเธอนี้เองเป็นส่วนหนึ่งทำให้เธอต้องรู้สึกโดดเดี่ยว ปราศจากผู้คนแวดล้อมตัวเธอ แม้แต่เนลเพื่อนสนิทซูลาก็ค้นพบว่า เนลก็ประพฤติปฏิบัติตัวและมีทัศนคติดังเช่นคนอื่นในสังคมที่ไม่เคยเข้าใจเธอ ไม่มีความจริงใจกับเธออย่างแท้จริงซึ่งยิ่งสร้างความเจ็บปวดให้กับซูลามากยิ่งขึ้น ความไม่จริงใจของผู้คนในสังคม การโกหกหลอกลวงซึ่งกันและกัน และการไม่ยอมเปิดเผยธาตุแท้แห่งตัวตนของคนแต่ละคนออกมาเป็นสิ่งที่ยากลำบากสำหรับซูลาในการที่จะยอมรับความเป็นไปได้ในการอยู่ร่วมกับคนในสังคมอย่างมีความสุขได้ ซึ่งแม้แต่เนลเพื่อนที่สนิทที่สุดของเธอ และเอแจ็กซ์ผู้ชายที่เธอรักมากที่สุดในชีวิตก็ยังจัดอยู่ในกลุ่มคนที่มีลักษณะเหล่านี้ ความผิดหวังเหล่านี้ได้สร้างความเจ็บปวดให้กับเธอ

เป็นอย่างมาก ทำให้เธอได้ค้นพบความรู้สึกของการตกอยู่ในภาวะของความโดดเดี่ยวอ้างว้างว่า ลึกซึ้งเพียงใด ทำให้เธอรู้สึกผิดหวังมากกับผู้คนและสังคม

There, in the center of that silence was not eternity but the death of time and a loneliness so profound the word itself had no meaning. For loneliness assumed the absence of other people, and the solitude she found in that desperate terrain had never admitted the possibility of other people. (1993: 158 - 159)

อย่างไรก็ตามชูลาได้ค้นพบว่า ถึงแม้เธอจะต้องอยู่เพียงลำพังคนเดียวในช่วงสุดท้ายของชีวิต แต่การอยู่ตามลำพังคนเดียวนี้ได้สร้างความเป็นอิสระในชีวิตให้กับเธอ อิสระจากการที่จะต้องถูกลากจูงให้ประพฤติปฏิบัติตามจารีตประเพณีของสังคม และอิสระจากการถูกลากจูงให้เดินไปในทิศทางใดๆของคนส่วนใหญ่ในสังคมซึ่งเป็นสิ่งที่เธอไม่ต้องการ It was as though for the first time she was completely alone---where she had always wanted to be free of the possibility of distraction. (189)

นอกจากนี้ในเรื่อง *Beloved* การที่เดินเวรวันเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น เนื่องจากเธอรู้สึกว่าตนเองไม่รู้เรื่องราวของพ่อของเธอเลย ในขณะที่พอล ดีซึ่งไม่ใช่สมาชิกในครอบครัวของเธอกลับอ้างว่า เขารู้จักพ่อของเธอดี ทำให้เธอรู้สึกเหมือนว่าตนเองนั้นเป็นคนอื่น ด้วยความรู้สึกแปลกแยกนี้เองที่ทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองนั้นโดดเดี่ยว ไม่มีพวกพ้อง เธอจึงมักจะเก็บตัวในพุ่มไม้ในสวนหลังบ้านของเธอ ที่ที่เธอรู้สึกว่า มีลักษณะเหมือนบ้านอันอบอุ่น มีความเงียบสงบและปลอดภัย

นอกจากนี้การที่ไม่มีเด็กคนใดเข้ามาเล่น มาพูดคุย หรือเป็นเพื่อนกับเธอเลยนั้นยิ่งสร้างความรู้สึกเหงา ว่าเหวและโดดเดี่ยวให้กับเธอมากยิ่งขึ้น การที่ไม่มีใครเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเธอ และครอบครัวของเธอเลยนั้นเป็นเพราะชาวบ้านละแวกนั้นต่างรู้สึกถึงความแปลกประหลาดของบ้านที่พวกเธออาศัยอยู่ ชาวบ้านต่างรู้สึกว่าบ้านเลขที่ 124 ที่พวกเธออาศัยอยู่นั้นเหมือนมีวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่ จึงไม่มีใครกล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยว แม้แต่รถม้าที่วิ่งผ่านถนนเมื่อวิ่งผ่านหน้าบ้านของเธอ คนขับรถม้าก็จะบังคับม้าให้วิ่งเร็วขึ้น ด้วยเหตุนี้การที่เธอไม่มีเพื่อนเลยนั้นจึงได้สร้างความกดดันให้กับเธอ ทำให้เธอรู้สึกอ้างว้าง เปล่าเปลี่ยว เหงาและโดดเดี่ยวมากยิ่งขึ้น

Outside a driver whipped his horse into the gallop local people felt necessary when they passed 124.

.....

"I can't live here. I don't know where to go or what to do, but I can't live here. Nobody speaks to us. Nobody comes by. Boys don't like me. Girls don't either." (1997: 4, 14)

นอกจากที่ความแปลกแยกจะมีผลทำให้ตัวละครผิวดำเกิดความรู้สึกเหงาและโดดเดี่ยวแล้ว ความแปลกแยกยังมีผลในการทำลายตัวตนของบุคคลที่รู้สึกแปลกแยกด้วยซึ่งจะเห็นปัญหานี้ได้อย่างชัดเจนในเรื่อง *The Bluest Eye* การที่สังคมได้ให้ค่าให้ความสำคัญกับความงามของคนที่จะต้องมีส่วนบิลลอนด์และดวงตาสีฟ้าอันได้ก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกในตัวของเด็กผู้หญิงผิวดำคนหนึ่งเช่นเพโคลาเป็นอย่างมาก เพราะมาตรฐานความงามดังกล่าวที่ฝังรากลึกไปในทัศนคติของคนทั่วไปในสังคมได้สร้างกำแพงแบ่งแยกความดี ความเลว ความน่าเกลียด ความชั่วช้าและความสวยงามขึ้นในสังคม โดยใช้มาตรฐานความงามแบบคนผิวขาวเป็นตัวตัดสิน กำแพงที่แบ่งแยกคุณค่า ความดีและความชั่วร้ายเลวทรามเหล่านั้นเองที่ทำให้เพโคลา รู้สึกว่าตนนั้นแปลกแยกไปจากคนอื่น ๆ ในสังคม เธอรู้สึกว่าตัวเธอเองนั้นมีความน่าเกลียดอย่างร้ายกาจด้วยสีผิวที่ดำของเธอ โดยใช้มาตรฐานความงามดังกล่าวของคนในสังคมเป็นตัวตัดสิน และความรู้สึกที่จมปลักอยู่กับความน่าเกลียดของตัวเธอเองที่ทำให้เธอรู้สึกเป็นทุกข์ เพราะทุกคนล้วนแล้วแต่รังเกียจเธอ ไม่อยากคุย ไม่อยากเข้าใกล้ ไม่มีใครรักเธอ แม้แต่พ่อแม่และพี่ชายของเธอ ด้วยเหตุนี้เธอจึงอธิษฐานขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกคืนขอให้ดวงตาของเธอกลายเป็นสีฟ้า เพื่อที่จะได้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นกับตัวเธอ เพื่อว่าทุกคนจะได้รักเธอ รู้สึกว่าเธอมีความงาม เพื่อที่ว่าทุกคนจะได้หันมาปฏิบัติดีกับเธอ แต่ความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมนั้นมันได้ทำให้ตัวตนที่แท้จริงของเธอหายไป เพราะการที่เธออยากจะมีความงามแบบคนผิวขาวนั้นก็เท่ากับว่าเธอไม่เห็นคุณค่าและไม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวตนของเธอหรือในความเป็นตัวเธอเลย

ส่วนในเรื่อง *Tar Baby* จะเห็นได้ว่าถึงแม้ว่าจาตินเธอจะเป็นผู้หญิงผิวดำก็ตาม แต่เธอก็ไม่เคยสำนึกและเห็นคุณค่าในความเป็นคนผิวดำของเธอเลย เธอดำเนินชีวิตราวกับว่าเธอไม่คิดว่าตัวเธอเองนั้นเป็นคนผิวดำ ดังจะเห็นได้ว่า เธอไปถ่ายแบบใส่เสื้อผ้าชนิดที่เผยให้เห็นส่วนลัดของผู้หญิงอย่างชัดเจนตามแบบอย่างที่นางแบบผิวขาวมักจะทำกัน ซึ่งไม่ใช่วัฒนธรรมของผู้หญิงผิวดำที่จะประพฤติปฏิบัติกัน และเมื่อชันพาเธอไปเยี่ยมบ้านเกิดเมืองนอนของเขานที่เมืองอีโล จาตินกลับรู้สึกไม่ชอบ เธอไม่คิดว่าเธอจะสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกับชันที่บ้านนอกอันเป็นชุมชนของคน

ผิวดำได้ เธอชอบและรู้สึกคุ้นเคยที่จะมีชีวิตร่วมในเมืองใหญ่เช่นนิวยอร์กมากกว่า ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากจาตินได้รับการอบรมและเลี้ยงดูจากครอบครัวคนผิวขาว เธอจึงมีค่านิยมและทัศนคติในการใช้ชีวิตแบบคนผิวขาวทุกประการ ดังจะเห็นได้ว่าเธอชอบที่จะอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ที่เต็มไปด้วยความหรูหราทันสมัยและมีความเจริญ แทนที่จะมีชีวิตร่วมกับคนผิวดำในชุมชนตามบ้านนอกที่ยังล้าหลัง ไม่ทันสมัย ไม่หรูหราศิวิไลซ์เท่าเมืองใหญ่ เธอชอบที่จะคบเพื่อนที่เป็นชาวผิวขาว แวดล้อมไปด้วยคนในสังคมระดับสูง แทนที่จะคบหาสมาคมกับพวกคนผิวดำที่บ้านเกิดของชั้น ซึ่งผู้คนใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่หรูหรา ดงาม และดูไม่ทันสมัยอย่างเพื่อนๆคนผิวขาวของเธอ นอกจากนี้เธอยังพอใจที่จะแต่งตัวทันสมัยตามแบบอย่างแฟชั่นของคนผิวขาวมากกว่าที่จะแต่งกายแบบพื้นเมืองตามที่ถูกหญิงผิวดำนิยามกัน เช่น ใส่ตุ้มหูที่มีลักษณะเป็นห่วงใหญ่ๆ หรือใส่ชุดกระโปรงยาวติดกันซึ่งเธอไม่ชอบ จึงเห็นได้ว่าจาตินไม่รู้สึกถึงการมีสายเลือดเป็นคนผิวดำของตนเลย เธอไม่ได้นึกเห็นดีเห็นงามไปกับวัฒนธรรมของคนผิวดำ ในทางตรงกันข้ามเธอกลับรู้สึกพอใจที่จะดำเนินชีวิตไปในวิถีทางของวัฒนธรรมของคนผิวขาว ด้วยเหตุนี้ไมเคิลเพื่อนของจาตินและเป็นลูกชายของเวลเลียนกับมาร์กาเร็ตได้เคยกล่าวกับจาตินไว้ว่า จาตินได้ทอดทิ้งประวัติศาสตร์และผู้คนของเธอแล้ว "He said I was abandoning my history. My people." (61: 1983) จากคำพูดของไมเคิลดังกล่าวนี้ก็หมายความว่า จาตินนั้นขาดสำนึกในรากเหง้าแห่งการเป็นคนดำของเธอ ลืมบรรพบุรุษและพี่น้องพวกพ้องของเธอซึ่งเป็นคนผิวดำเช่นเดียวกับเธอ เป็นพวกเดียวกับเธอ โดยแท้จริง จาตินไม่เคยมีบุคคลเหล่านี้อยู่ในหัวใจของเธอเลย แต่กลับเป็นพวกคนผิวขาวที่เธอคิดว่าเธอเป็นพวกเดียวกับพวกเขา ด้วยเหตุนี้ไมเคิลจึงกล่าวว่าจาตินได้ละเลยชาติกำเนิดและบรรพบุรุษของเธอเอง จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จึงเห็นได้ว่า ตัวตนแห่งการสำนึกในการเป็นคนผิวดำของจาตินนั้นได้หายไปอย่างสิ้นเชิง

การที่บุคคลเกิดความรู้สึกแปลกแยกขึ้นในชีวิตอาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของบุคคลได้ เนื่องจากความรู้สึกแปลกแยกนั้นย่อมก่อให้เกิดภาวะความกดดันภายในจิตใจของบุคคลที่เป็นเหยื่อของความแปลกแยก ผู้ซึ่งรู้สึกว่าตนไม่อาจทำในสิ่งที่ตนอยากทำ ไม่อาจมีในสิ่งที่ตนอยากมี ไม่ได้รับในสิ่งที่ตนอยากจะได้รับ และไม่สามารถที่จะเป็นในสิ่งที่ตนอยากจะเป็น ด้วยความรู้สึกที่ไม่พึงพอใจในภาวะที่ตนมีอยู่และเป็นอยู่นี้เองที่กดดันสภาพจิตใจของคนให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกขึ้นต่อภาวะการณ์ของบุคคลนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็ความแปลกแยกที่เกิดขึ้นจากตัวของบุคคลเองที่ไม่พอใจภาวะความเป็นอยู่ รู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจของตนเองกับสิ่งที่มากระทบ ความแปลกแยกที่เกิดจากคนอื่น หรือเกิดจากสังคม และจากงานหรืออาชีพก็ตาม ล้วนทำให้บุคคลนั้นๆ เกิดความทุกข์ทรมานด้วยความรู้สึกแปลกแยกกับสิ่งที่ตนกำลังเผชิญอยู่ ก่อให้เกิดปัญหาวิกฤตต่างๆตามมามากมายดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว ไม่ว่าจะเป็ปัญหาในระดับสังคมหรือปัญหาในระดับ

ปัจเจกบุคคลก็ตาม ทำให้บุคคลพยายามที่จะหาทางออกของชีวิตด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา เพื่อให้พ้นจากความรู้สึกแปลกแยกนั้นๆ เพื่อที่จะไม่ต้องทนทุกข์ทรมานกับภาวะที่ตนกำลังเผชิญอยู่ หากแต่ทางออกของชีวิตตัวละครเอกผิวดำที่พบในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันนั้นกลับมีไม่มากนัก หากบทสรุปของชีวิตของตัวละครที่กำลังประสบปัญหานั้นไม่จบชีวิตลงด้วยความตาย ก็จะมีเหลือทางออกของชีวิตอีกเพียงทางเดียวเท่านั้นคือ ภาวะของการเป็นบ้าหรือความตายทางจิตวิญญาณนั่นเอง แสดงให้เห็นถึงปัญหาเรื่องความอยู่รอดของชีวิตอันเกิดจากภาวะความแปลกแยกที่ตัวละครต้องประสบ

ในเรื่อง *The Bluest Eye* การที่เพโคลาเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากตนเอง จากบุคคลอื่น และจากสังคม ด้วยความแตกต่างทางสีผิวและมาตรฐานความงามที่ฝังรากลึกในสังคมทำให้เธอเกิดความทุกข์ทรมาน และน้อยเนื้อต่ำใจกับสภาวะที่เธอมีอยู่และเป็นอยู่มาก ผลกระทบจากความแปลกแยกในส่วนนี้ทำให้เธอไม่อาจทนเผชิญหน้ากับโลกภายนอกด้วยสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่บนตัวเธอได้ ทางออกของเธอคือ การหันหน้าเข้าหาไสยศาสตร์และเวทมนตร์แห่งแรงอธิษฐานให้เกิดความมหัศจรรย์ขึ้นกับตัวของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงตาของเธอ เธอได้ไปขอความช่วยเหลือจากไซพเฮด เชิร์ช ผู้ที่ตั้งตนเป็นผู้วิเศษที่จะช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ผู้ที่กำลังมีความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง เขาช่วยเพโคลาหาทางออกเพื่อให้ได้มาซึ่งดวงตาสีฟ้า โดยการเสี่ยงทำนายกับสุนัขตัวหนึ่งที่เขาเกลียดมาก และหวังจะกำจัดมันด้วยการหลอกให้เพโคลาเอายาพิษผสมกับอาหารเอาไปให้สุนัขตัวนั้นกิน และบอกกับเธอว่าหากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นกับสุนัขหลังจากที่ให้อาหารแสดงว่าเธอจะได้รับพรวิเศษตามที่เธอต้องการ แต่ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นกับสุนัขแสดงว่าความปรารถนาใดๆ ของเธอจะไม่สัมฤทธิ์ผล หลังจากที่เพโคลานำอาหารไปให้สุนัขตัวที่ไซพเฮด เชิร์ชชี้ ปรากฏว่าสุนัขตัวนั้นตื่นตระหนก ทำให้เพโคลาเข้าใจว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นกับดวงตาของเธอ ดวงตาคู่เดิมของเธอจะเปลี่ยนแปลงเป็นดวงตาสีฟ้าคู่ใหม่ตามที่เธอต้องการ ด้วยสภาพความกดดันที่เธอได้รับจากสังคมที่ล้นเห็นพ้องต้องกัน และรุมประณามเธอด้วยคำพูดและการกระทำว่าเธอน่าเกลียด ต่ำต้อย ชั่วช้า โดยใช้มาตรฐานความงามตามแบบคนผิวขาวมาตัดสินนั้นทำให้เธอเกิดความรู้สึกแปลกแยกและทุกข์ทรมานมาก กลายเป็นความกดดันต่อสภาพจิตใจจนไม่เหลือศักดิ์ศรีของความเป็นคนผิวดำ จนกระทั่งทำให้เธอต้องอธิษฐานขอให้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นกับตัวเธอ ขอให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นกับตัวเธอเพื่อที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้ดีขึ้น การเฝ้าถวิลหาดวงตาสีฟ้าอย่างบ้าคลั่ง และการหันหน้าเข้าพึ่งพาไสยศาสตร์โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลทำให้เธอต้องกลายเป็นคนเสียดสีที่คิดว่าตนเองนั้นได้รับดวงตาสีฟ้าแล้วจากการช่วยเหลือของไซพเฮด เชิร์ช

ในตอนท้ายเรื่องบทสนทนาระหว่างตัวเธอกับตัวละครอีกตัวหนึ่งได้ชี้ให้เห็นว่าเพโคลาได้กลายเป็นคนบ้าไปแล้ว เพราะตัวละครที่สนทนากับเธออยู่นั้นแท้ที่จริงแล้วไม่มีตัวตน ไม่เคยปรากฏมาก่อนในตอนอื่นๆ และแม้แต่ตัวเธอเองยังได้ตั้งข้อสงสัยกับคู่สนทนาของเธอเองว่า ทำไมจึงไม่เคยมีใครมองเห็นตัวตนของคู่สนทนาของเธอมาก่อนเลย เพโคลาไม่เคยรู้ที่มาที่ไปของคู่สนทนาของเธอเลยแม้แต่หน่วยนิด และแม้แต่แม่ของเพโคลาเองก็เคยเกือบที่จะเดินข้ามตัวของคู่สนทนาของเธอ เพโคลาจึงได้บอกกล่าวข้อสงสัยนี้กับคู่สนทนาของเธอ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า คู่สนทนาที่นั่งคุยกับเพโคลาในตอนท้ายเรื่องนั้นมาจากจินตนาการความคิดคำนึงของตัวเอง ที่เธอสร้างขึ้นมาเอง สร้างตัวละครอีกตัวหนึ่งขึ้นมานั่งคุยกับเธอภายในโลกส่วนตัวของเธอซึ่งสนทนาเกี่ยวกับการได้รับดวงตาสีฟ้าของเธอ เพโคลาเข้าใจว่าทุกๆคนอิจฉาที่เธอมีดวงตาเป็นสีฟ้าจึงพยายามหลบหน้าเธอ ไม่มองเธอ หรือทำเป็นเพิกเฉยไม่แสดงความยินดีกับเธอที่เธอมีดวงตาเป็นสีฟ้าแล้ว แต่แท้ที่จริงแล้วไม่มีใครมองเห็นดวงตาของเธอกลายเป็นสีฟ้าเลย เพราะในความเป็นจริงแล้วไม่ได้มีปาฏิหาริย์ใดๆเกิดขึ้นกับตัวเธอ และที่ทุกๆคนหลบหน้าเธอไม่ยอมมองเธอนั้นเป็นเพราะทุกๆคนรู้สึกสมเพชเธอ ไม่มีใครอยากเข้าใกล้เธอหรือยุ่งเกี่ยวกับเธอ แต่ด้วยความเข้าใจที่เปลี่ยนไปของเธอและด้วยโลกของคนบ้าจึงทำให้เธอสมมติตัวละครขึ้นอีกตัวหนึ่งเพื่อที่จะเป็นเพื่อนกับเธอซึ่งเธอก็เข้าใจว่าตัวละครที่เธอสมมติขึ้นและกำลังสนทนากับเธอนั้นมีตัวตนอยู่จริง และเป็นเพียงคนเดียวที่ยอมรับว่าเธอมีดวงตาสีฟ้าแล้ว และเป็นดวงตาที่สวยงามที่สุด สวยกว่าใครๆ ในชุมชนที่เป็นคนผิวขาว และที่เป็นพวกลูกครึ่งผิวสี

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า ความรู้สึกแปลกแยกที่เกิดขึ้นกับตัวละครเพโคลาได้นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานของชีวิตที่ต้องดำรงอยู่ภายใต้กรอบจำกัดในการวัดคุณค่าของคนด้วยค่านิยมของสังคมในเรื่องของความงามอันเป็นมาตรฐานที่ยึดถือมาช้านาน และด้วยภาวะการณ์ที่บีบคั้นสภาพจิตใจนี้เองที่ได้นำพาชีวิตของตัวละครเอกมาสู่โคกนาฏกรรมแห่งชีวิตที่จบลงด้วยความตาย หากแต่การตายของเพโคลานั้นมิได้หมายถึงการตายแห่งเลือดเนื้อของชีวิตที่หล่อเลี้ยงร่างกายให้เคลื่อนไหวได้ แต่เป็นการตายทางจิตวิญญาณที่สูญเสียจิตสำนึกอันสมบูรณ์ของความเป็นมนุษย์ ในอันที่จะนำพาชีวิตให้ยืนหยัดอย่างตระหงายและอยู่รอดปลอดภัยในสังคมโลกนี้ได้

ในเรื่อง *Sula* ทางออกของตัวละครเอกคือความตาย ความรู้สึกของซูลาที่มีต่อผู้คนในชุมชนเมิดดิลเลียนคือ พวกเขาล้วนมีลักษณะที่เหมือนกันหมด หากความจริงใจไม่ได้ หากตัวตนของแต่ละคนไม่เจอ ทุกๆคนล้วนมีทัศนคติและค่านิยมที่เหมือนกันหมด ประพฤติปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกันหมด ซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับซูลาที่เธอจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เข้ากับผู้คนในสังคม เนื่องจากเธอมีจุดยืนของเธอเอง และเธอก็เห็นความสำคัญของการแยกตัวแต่ภายในของแต่ละคน

ออกมาเพื่อให้เห็นตัวตนที่แท้จริง อันจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ที่จะดำรงอยู่ของแต่ละบุคคล ดังนั้นการทำอะไรตามกลุ่มหรือตามคนหมู่มากของคนในสังคมนั้นจึงสร้างความผิดหวังให้กับเธอ ซ้ำร้ายแม้แต่เนลเพื่อนสนิทของเธอได้รวมอยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้นด้วย ไม่มีความจริงใจให้กับเธออย่างแท้จริง นอกจากนี้เธอยังหลงกลวงซูลา เธอไม่เคยเผยชื่อจริงของเธอเองให้ซูลารู้ และได้ทอดทิ้งซูลาไปในที่สุด ทำให้ซูลารู้สึกว่าแม้แต่เอแจ็กซ์ซึ่งเป็นผู้ชายที่เธอรักมากที่สุด หวังว่าเธอจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดสำหรับเธอก็ยังปกปิดความจริง ไม่เผยตัวตนที่แท้จริงให้ซูลารู้ซึ่งสร้างความเจ็บปวดให้กับเธอเป็นอย่างมาก เพราะถ้าหากเธอไม่รู้แม้กระทั่งชื่อของเธอแล้ว ที่แท้แล้วเธออาจจะไม่รู้อะไรที่แท้จริงที่มากกว่านั้นเกี่ยวกับตัวเธอเลยก็ได้ หมายถึงเธอไม่รู้แม้กระทั่งตัวตนที่แท้จริงของเธอซึ่งเป็นสิ่งที่เธอปรารถนามากที่สุดที่จะให้ผู้อื่นได้เผยออกมา และนี่เองที่เป็นต้นเหตุให้เธอล้มปวยลง บวกกับความผิดหวังในผู้คนในสังคมจึงทำให้เธอไม่คิดที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป เธอเลือกที่จะตาย ตายอย่างมีศักดิ์ศรียังดีเสียกว่าการมีชีวิตอยู่แล้วต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองตามค่านิยมของคนในสังคม ซึ่งเป็นค่านิยมที่ซูลาเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะการปฏิบัติตามค่านิยมของสังคมที่ผิดๆ ย่อมทำให้มนุษย์สูญเสียความเป็นอิสระเสรีภาพในการดำเนินชีวิต แต่สำหรับซูลาแล้วเธอจะทำในสิ่งที่เธออยากทำซึ่งเป็นสิ่งที่เธอเห็นว่าถูกต้องเหมาะสมดีแล้ว และเห็นคุณค่าในตัวเอง ความเป็นตัวของตัวเอง โดยที่เธอเองเธอเองยังยืนยันความคิดนี้จนกระทั่งวันที่เธอล้มปวยลง

ความตายของซูลานี้มีความแตกต่างไปจากความตายของผู้หญิงคนอื่นๆ ในสังคม เพราะซูลาสามารถที่จะดำรงความเป็นตัวของตัวเอง ยึดมั่นในความต้องการที่จะทำสิ่งใดๆ ตามความปรารถนาของตนเอง ไม่เปลี่ยนแปลงตัวตนของตนเองไปตามแรงชักจูงของคนหมู่มาก เล็งเห็นความสำคัญของตน และคุณค่าในความเป็นผู้หญิงของตนเอง ไม่ดูถูกความสามารถของตนเอง ซูลาเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นถึงคุณค่าในความเป็นมนุษย์ในการที่จะมีชีวิตอยู่ซึ่งเธอก็สามารถยืนหยัดคุณค่าเหล่านี้ได้จนถึงช่วงสุดท้ายของชีวิต การตายของเธอจึงเป็นการตายอย่างมีศักดิ์ศรี ต่างไปจากการตายของผู้หญิงคนอื่นๆ ในสังคม ซูลาเห็นว่า สิ่งที่ยุหญิงในสังคมกำลังเป็นอยู่และมีอยู่ก็คือ “ความตาย” แต่เป็นความตายในแง่ของตัวตนข้างใน เพราะผู้หญิงคนอื่นๆ ในสังคมล้วนแล้วแต่โกหกหลอกลวงต่อกัน ไม่มีความจริงใจต่อกัน มักจะป้อนคำหวานคำชมเชยให้แกกัน ทั้งที่อีกฝ่ายหนึ่งอาจจะไม่มีความดี ความงามที่สมควรแก่การได้รับคำยกย่องชมเชยเหล่านั้นเลย นอกจากนี้พวกผู้หญิงส่วนใหญ่ในสังคมยังไม่เล็งเห็นคุณค่าในตัวตนของตนเอง ผู้หญิงส่วนใหญ่ยังคงยกย่องผู้ชายเป็นใหญ่ คิดว่าผู้ชายมีความดีความงามสมควรแก่การยกย่อง ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงจึงควรแต่งงานด้วย เพื่อจะได้มีสามีเป็นที่พึ่งพิงของชีวิต ในขณะที่ซูลาเห็นว่า ผู้ชายที่เธอเคยพบมาล้วนไม่มีคุณค่าสมควรแก่การยกย่องชมเชยเลย ไม่ว่าจะป็นจุดสามีของเนล บอย

บอยสามีของอีวาและเป็นคุณตาของซูลา หรือแม้กระทั่งแจนเจกซ์ผู้ชายที่ซูลารักมากที่สุด ทุกคนล้วนแล้วแต่ทอดทิ้งผู้หญิงหรือภรรยาและลูกๆ โดยปฏิเสธความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัวทั้งหมด ให้ภรรยาเป็นผู้รับภาระ แต่อีวาและเนลก็เห็นว่าผู้ชายมีคุณค่าควรแก่การยกย่อง เป็นที่พึงพิงของผู้หญิงได้ ในขณะที่ซูลาเห็นว่าอีวาและเนลก็สามารถเลี้ยงดูลูกๆ ได้โดยปราศจากผู้ชาย ดังนั้นความตายของผู้หญิงทั่วไปในสังคมจึงหมายถึงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาแต่ละคนได้ตายไป เนื่องจากพวกเขาผู้หญิงเหล่านั้นไม่เคยถึงเห็นคุณค่าในตัวตนของตนเองเลย ทุกๆ คนล้วนแล้วแต่คิดและกระทำในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ยอมรับ ซึ่งอาจจะไม่ใช่ความต้องการของตนเองเลย และหากเมื่อพวกเขาผู้หญิงเหล่านั้นได้ตายไป ความตายของพวกเขาก็เป็นความตายแบบพิกลพิการ ไม่สมบูรณ์แบบและงามสง่าแบบซูลา เนื่องจากพวกเขาผู้หญิงเหล่านั้นไม่เคยสำนึกถึงความสำคัญของตัวเอง คุณค่าของตนเอง ความเป็นตัวของตัวเองอันจะเผยให้เห็นถึงตัวตนของแต่ละคนออกมา พวกเขาไม่เคยสำนึกถึงคุณงามความดีเหล่านี้เลย อันถือเป็นคุณค่าศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์จวบจนกระทั่งวันตาย การตายของพวกเขาจึงเป็นการตายอย่างไร้ศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ดังที่ซูลาได้กล่าวกับเนลถึงความเป็นไปของพวกเขาผู้หญิงผิวสีในชุมชน

“...I know what every colored woman in this country is doing.”

“What's that?”

“Dying. Just like me. But the difference is they dying like a stump. Me, I'm going down like one of those redwoods. I sure did live in this world.” (182: 1993)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ความรู้สึกแปลกแยกของซูลาที่มีต่อผู้คนในสังคมทำให้เธอเลือกหนทางแห่งความตาย เพราะการมีชีวิตอยู่ด้วยการหลอกลวง ปกปิดตัวตนที่แท้จริงของตนเอง ไม่ถึงเห็นคุณค่าของตัวเองเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเธอ ดังนั้นเธอจึงเลือกที่จะตาย เพราะความตายทำให้เธอสามารถดำรงศักดิ์ศรีแห่งการเป็นมนุษย์ได้อย่างภาคภูมิใจ

ในเรื่อง *Beloved* ประสบการณ์ในการเป็นทาสของเซธทำให้เซธได้รู้ซึ่งถึงความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ต้องอยู่ภายใต้การบงการชีวิตของคนผิวขาวอย่างครูโรงเรียนแห่งไร์สวิตโฮม และระบบชนชั้นที่ก่อให้เกิดการมีทาสผิวดำนี้เองได้ทำให้บีเลิฟต์ต้องพบกับความตายอย่างน่าเวทนา เนื่องจากเซธแม่ของเธอไม่ต้องการให้เธอกลับไปมีชีวิตอยู่ภายใต้การรับใช้ครูโรงเรียน ภาวะของการเป็นทาสทำให้เธอไม่อาจทนอยู่ร่วมกับเขาได้ เพราะการใช้แรงงานอย่างไม่นึกถึงความเป็น

มนุษย์นั่นเองที่ทำให้เชอร์รู้สึกแปลกแยก เมื่อครูโรงเรียนตามมาจับกุมเธอและลูกๆอีกครั้ง เธอจึงตัดสินใจฆ่าลูกตาย ซึ่งทำให้บีเลฟต์ต้องพบจุดจบของชีวิตด้วยวัยเพียง 2 ขวบเท่านั้น

Inside, two boys bled in the sawdust and dirt at the feet of a nigger woman holding a blood – soaked child to her chest with one hand and an infant by the heels in the other. She did not look at them; she simply swung the baby toward the wall planks, missed and tried to connect a second time, (1997: 149)

จะเห็นได้ว่าเมื่อบุคคลรู้สึกแปลกแยก ไม่ว่าจะความแปลกแยกนั้นจะเกิดขึ้นจากสังคมหรือบุคคลอื่นก็ตามอาจส่งผลกระทบต่อเขาต้องพบจุดจบแห่งความตายได้ หากแต่การตายที่พบในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 2 อย่าง คือ การตายทางจิตวิญญาณ ดังเช่นที่เพโคลาต้องกลายเป็นบ้าเมื่อเธอรู้สึกแปลกแยกกับค่านิยมทางสังคมในเรื่องของความงาม หรือการตายของซูลาเนื่องจากเธอรู้สึกแปลกแยกไปจากคนอื่นๆในสังคมด้วยทัศนคติในการดำรงชีวิตที่สวนทางกัน และจารีตประเพณีในสังคมที่ทุกคนปฏิบัติตามนั้นเป็นสิ่งที่เธอไม่อาจยอมรับได้ และการตายของบีเลฟต์ที่เธอต้องตัดสินใจฆ่าเธอ เพราะประสบการณ์ที่เจ็บปวดจากการเป็นทาสเมื่อยุคสมัยที่มีการแบ่งแยกชนชั้นอันทำให้เกิดระบบทาสขึ้น ซึ่งเอื้อประโยชน์ให้คนผิวขาวได้ใช้แรงงานจากคนผิวดำ และตัดทวงผลประโยชน์ทุกอย่างจากคนผิวดำ ทำให้เธอและเหล่าทาสคนอื่นๆไม่อาจทนอยู่ร่วมกับเจ้าของทาสคนผิวขาวได้อีกต่อไป สาเหตุดังกล่าวนี้เองที่ทำให้เธอต้องฆ่าบีเลฟต์ ด้วยสาเหตุแห่งความแปลกแยกเหล่านี้จึงทำให้ตัวละครเอกในเรื่องต่างๆต้องได้รับผลกระทบ คือ "ความตาย" นั่นเอง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าความแปลกแยกได้ก่อให้เกิดปัญหากับตัวละครผิวดำใน 2 ระดับ คือ ปัญหาระดับสังคมกับปัญหาระดับปัจเจกบุคคล ปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นได้ครอบคลุมหน่วยที่เล็กที่สุดของสังคม จนกระทั่งถึงหน่วยของสังคมที่ใหญ่ขึ้นและกว้างขึ้น ปัญหาเหล่านี้ได้แก่ การขาดความรักในครอบครัว การใช้ความรุนแรงในครอบครัว การทอดทิ้งสตรีและเด็ก และการพลัดพรากจากครอบครัว รวมทั้งปัญหาเรื่องการไร้ที่อยู่อาศัยและการกีดกันโอกาสในการทำงานของคนผิวดำ ส่วนปัญหาในระดับปัจเจกบุคคล ได้แก่ ปัญหาเรื่องความเหงาและความโดดเดี่ยวของชีวิต ปัญหาเรื่องตัวตนที่หายไปและปัญหาเรื่องความอยู่รอดของชีวิต